

Kč 14,40 / Sv. 015

MOBA

Nem. DM 2,50 / Švýc. Fr 2,00

DINO LAND

NAVRAT DINOSAURŮ

NÁSLEDNÍCI

Manfred Weinland

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2 000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / 14-94

Mezopotámie, 24. srpen 2002

Hornatá oblast biblického kraje mezi dvěma veletoky Eufratem a Tigridem byla rozpálená žhavým poledním sluncem. Jaques Lacombe si otřel z čela pot, na chvíli se zastavil a podíval se na domácí pomocníky, jejichž hlahol už několik dní vytvářel zvukovou kulisu vykopávek. Tím nápadnější bylo náhlé ticho, jehož důvod ihned nepostřehl.

Muži v širokých kápích a s rouškami na hlavě museli už před hodnou chvílí přestat s odhrabáváním písků a odnášením kamenů, protože písečný prach, který se po okolí jindy vznášel, se již usadil.

Prudké slunce vrhalo ostré stíny.

Lacombe chtěl na muže něco zavolat, ale vtom jeho pozornost upoutalo cosi jiného. Světlo se náhle změnilo v příšeří. Okolí potemnělo jako při bouři. Odkudsi se najednou na skupinu lidí valilo něco rudého. Pohřbilo pod sebou všechno. Každou postavu, každý kámen.

Archeolog zaslechl výkřiky, mezi něž se mísil i jeho vlastní. Zmocnil se ho nebývalý strach. Kolem něj se hroutil veškerý svět, který dosud znal. Vzduchem se ozýval příšerný hukot a vytí a...

Dětské hlasy?

Napřímil se, protřel si oči, otevřel je – a sotva jim dokázal uvěřit.

Okolí vypadalo docela jinak. Změnilo se natolik, že rázem zapochyboval, jestli je ještě v iráckých horách. Ovanulo ho vlhké dusno, jakýsi cizí závan a póry pokožky se mu otevřely. Po tváři, prsou, z podpaží mu stékaly praménky potu...

Arabové zmizeli.

Lacombe zkřivil obličej do grimasy. Buď je po smrti, nebo se mu to všechno zdá. Jenže takovýhle sen nikdy nezažil – a už vůbec ne ve dne!

Kolem něj praskal porost na území delty. Mezi gigantickými stromy se pohybovaly neméně gigantické stíny. Ve vzduchu kroužily podivuhodné nestvůry, které znal ze zpráv a filmů o oblasti DINOLAND vzniklé v Nevadské poušti...

Že by se jakýmsi záhadným způsobem ocitl tam?

Lacombe cítil, jak se k potu z horka přidává jiný – pot strachu.

Až do té chvíle se domníval, že úspěšný archeolog nemusí být automaticky zároveň odvážným člověkem. Jemu se zdála vždy mnohem důležitější vytrvalost a jasný cíl. Jako i v tomto případě, který mu po

jistém diplomatickém úsilí nakonec vynesl povolení, aby tady, v kraji mezi dvěma veletoky, hledal zbytky artefaktu, o němž se zmiňuje Starý zákon – Noemovy archy. Po důkladném studiu pramenů dospěl k závěru, že ji najde zde, a nikoliv v dnešním Turecku, jak spekulovalo mnoho z jeho kolegů.

To všechno už ale nebylo důležité, protože buď mu trvalé vedro zakalilo rozum, nebo...

Přímo před ním se rozevřel cizorodě vyhlížející prales, který nahradil holé pahorky, a na Lacomba se vyřítil rozzuřený dinosaur, pětikrát větší než on.

To se mi snad...

A tu se kolos ocitl u něj...

Šanghaj

Han Zonga probudil hnilobný zápach a šimrání na nose. Ve svém domě na kopci nad přístavem si hned po jídle šel lehnout. Stáhl se do tohoto sídla na stará kolena a nechal se tady hýčkat vším myslitelným pohodlím, zatímco každodenní běh firmy řídili jeho tři synové. Obchod s čínským hedvábím dosáhl nového vrcholu konjunktury. Výrobky z Dálného východu byly na světových trzích opět dost vysoko ceněny.

Han Zong zvedl víčka. Jenže místo gejši spatřil rozšklebenou tlamu na konci dlouhého hadovitě se vlnícího krku, který vybíhal ze zavalitého trupu na mohutných nohou. Zrůda labužnický přežvykovala trs kapradin, jehož výhonky zašimraly Han Zonga do nosu.

Starý muž vykřikl a vzepjal se.

Doufal, že jednou zemře v náručí ženy.

Jenže namísto toho se objevil vymřelý netvor. A smrt přišla rázem!

Dinoland

„Prezident na červeném!“ ozval se hlas.

V Pounderovi to vřelo. Odvrátil se od okna, u něhož stál, a ruce přitiskl na pancéřové sklo.

Vrchní velitel DINOLANDU věděl, že sluchátkem už podruhé nesmí praštit, byť by ho v prstech svrbělo sebevíc. Bill Frazer by mu to neodpustil.

Červený telefon měl stejnou barvu, jako obloha venku.

„Pane prezidente?“

„Generále! Byli jsme přerušeni...“

Omyl, opravil ho v duchu Pounder, poslal jsem tě do háje.

Pak se stalo něco, co opět muže v Bílém domě degradovalo na nulu.

Centrálou stanice zřízené uprostřed pravěkého pralesa se ozval hukot. Všichni přítomní náhle upřeli zraky doprostřed místnosti zaplněné technikou a užasli jako malé děti.

Kvůli dětem!

Pounder cítil, jak mu tou opovážlivostí vyschlo v krku! Ale i on se podíval na místo, kde asi tucet svědků pozorovalo onen neuvěřitelný úkaz. Tam, kde se najednou z éterické mlhy začala zhmotňovat postava asi čtyřletého pihovatého kluka. Vyzařovala podivné světlo. Tvář dítěte byla zkřivená utrpením. Chlapec měl přehnaně otevřená ústa. Připomínalo to tnutí sekerou do hladkého kmene mladého stromku.

Pounder okamžitě poznal, že to není Alexandr – tedy onen chlapec, který... unesl Schneidera.

Takže jsou přinejmenším dva, pomyslel si Pounder spokojeně. Věděl jsem to...

Chvilí pomyslel na Ben Kenyu. Poslal černého bývalého důstojníka s jednotkou do minulosti, aby pro něj odchytili děti, které patrně dokázaly volně cestovat časem.

Jenže tento chlapec byl sám.

A měl problémy.

„Chytit!“

Pounderův vyštěknutý rozkaz uvedl uniformované muže do pohybu. Na vojácích ovšem bylo vidět, že se musí přemáhat, aby se přiblí-

žili k dětské postavě, z níž vycházelo cosi nadpozemského a která připomínala takřka astrální tělo.

Chlapcovu siluetu obklopovala neznámá energie. Jako by nepocházela z tohoto světa. Ne – nebyl to přelud, on se skutečně vlnil. Světlo a stín se kolem jeho těla střídalo tak, jako by někdo otáčel vypínačem. Občas bylo vidět kašdickou pihu v jeho tváři a pak zase připomínal spíš jen stínový obrys, z něhož bylo vidět pouze temné kontury na světlém pozadí místnosti.

„Chyťte ho!“

Pounderův hlas prozrazoval, že i on sám tak docela nevěří tomu, co vidí. Sám zapochyboval, že by ho mohli „chytit“. Na tom chlapci, který otevíral a zavíral ústa jako ryba na suchu, bylo něco neobvyklého. Pokoušel se s nimi dorozumět, ale nedařilo se mu to stejně jako snaha definitivně se zmotnit. Byl viditelný, ale současně jako by tady doopravdy nebyl. Rozhodující zbytek chyběl. A při pokusu zmocnit se ho chmatly ruce vojáků podle očekávání do prázdna.

Došlo k náhlému výboji, jehož prudkost připomínala cílený NEMP – obrovsky silný elektromagnetický šok – a který rázem ochromil veškeré elektrické přístroje v centrále.

Když se všichni přítomní – včetně Poundera – vzpamatovali z oslnění, viděli, že přízračná chlapecká postava zmizela. Beze stopy, jako by se právě rozplynul v rudě sršícím kulovém blesku.

Zatímco všude kolem Poundera se horečnatě pracovalo na odstraňování škod, pokoušel se čtyřhvězdičkový generál sám zjistit, co se vlastně stalo.

Mimo DINOLAND byl vyhlášen poplach.

Časový skok gigantické síly přenesl do písku pouště pruh pravěké vegetace. Už přesně 23 minut bujela sytá vražedná zeleň směrem k Lake Mead východně od místa, kde kdysi bylo Las Vegas. Tam bylo nahromaděno mnoho milionů krychlových metrů vody v přehradě, pod jejíž hrází ležely ranče, osady, ba i celá města s nespočty tisíci nic netušících obyvatel.

„Evakuovat!“ byla první reakce prezidenta Billa Frazera při prvním přímém telefonickém spojení. On i jeho prozíraví poradci si rychle uvědomili hrozící nebezpečí protržení přehrady.

Přesto si Pounder v duchu pomyslel: Ty posero, nemáš ani tušení!

A ze svého pohledu měl skutečně pravdu. Už evakuace lidí z Las

Vegas byla akce, na niž bylo zapotřebí vynaložit nelidské úsilí. Tady byli ovšem lidé roztroušeni na ploše několika tisíc čtverečních mil.

A skutečně rozhodujícím důvodem bylo, že Pounder ztratil chuť! Frazer nevycítil, že generál se už delší dobu ubírá vlastní cestou, a obrátil se tudíž na toho nepravého. Na člověka, kterému se honily v hlavě jiné věci než přežití nejistého počtu lidí, jejichž jména ani neznal.

Pounder pořád ještě myslel na pihovatého kluka, který se mezi nimi objevil jako přízrak a který opět zmizel.

„Všechny systémy normální, pane!“ hlásil pohotově seržant. „Mám navázat přerušené spojení s prezidentem?“

„To udělá sám,“ pronesl ochable Pounder a zavrtěl hlavou, aby zapašil pocit, že během uplynulých vteřin zestárl o několik let.

Jako na povel zabzučel červený telefon.

Pounder se posadil, vzal sluchátko a mluvil jako robot. Myšlenkami byl u dětí a černého důstojníka, neslavně propuštěného z armády. Ten měl za úkol vypátrat ty zvláštní děti a dovést je Pounderovi.

Generál ujistil muže ve Washingtonu, že jakákoliv opatření k ochraně obyvatel by byla unáhlená. Poslední pozorování to potvrzovala, poněvadž po dvou neobvykle silných časových skocích už k dalším podobným nedošlo. Kritický bod byl pořád ještě vzdálen od přehradní hráze Hooverské přehrady sto dvacet mil. Pravěk pohltil pouze neobydlenou oblast.

„Právě jsem dostal na stůl další znepokojivou zprávu,“ řekl Frazer na konci rozhovoru. „Zdá se, že to tentokrát neskončilo u těch dvou skoků. V některých zemích po celém světě postihly lidi pravěké halucinace, které by mohly přímo souviset s DINOLANDEM. Byly zaznamenány dokonce i oběti na životech. Několik lidí zemřelo na srdeční infarkt.“

„To je davová psychóza,“ namítl Pounder.

„Takhle zjednodušovat to nelze. Vlády těch zemí pohrozily důsledky, pokud se prokáže souvislost s naším experimentem. A mezi námi: ta souvislost je nasnadě.“

„Jak to?“

„Ty halucinace se shodovaly s výskytem oněch dvou posledních skoků, jež ohrožují Hooverskou přehradu. A bylo již také zjištěno, že všechny ty zprávy přicházejí z oblasti jedenatřicáté rovnoběžky. Ta

psychóza, jak tomu říkáte, zachvátila celou zeměkouli ve stejném okamžiku, kdy nastaly ty dva skoky...!“

Na to Pounder nedokázal okamžitě odpovědět. Slíbil, že se o to postará. Prezident se kupodivu ani slovem nezmínil o vyslankyni Pentagonu Moire Sheaverové, která nedávno zahynula...

O něco později požádal o rozhovor s generálem jeden z pilotů, který během těch událostí absolvoval hlídkový let nad DINOLANDEM. Dostavil se osobně a trval na tom, že věc je velmi naléhavá. Pounder ho odvedl do vedlejší místnosti.

„Vaše jméno?“

„Mulligan, pane!“

„Tak co podle vás nestrpí odklad, Mulligane?“ zeptal se Pounder, který se v duchu stále ještě zabýval Frazerovým přáním.

Důstojník letectva vyprávěl, co se mu přihodilo během letu.

„Hranice vzdušného prostoru mezi DINOLANDEM a Nevadskou pouští?“ zopakoval Pounder a zbystřil pozornost.

„Na jedné straně nachová obloha a na druhé docela normální světlo,“ ujistil ho znovu Mulligan. „Hranice byla ostrá jako břitva a trvalo to několik vteřin. Prolétl jsem ji několikrát. A pak najednou bylo zase všude normální světlo...“

Pounder si důstojníka změřil, aby se ujistil, že je střízlivý. Pak se zeptal: „Kdy přesně se ten úkaz objevil?“

Mulligan mu to řekl.

Za pár minut bylo všechno jasné: pozorovaný fenomén se přesně shodoval s nezdařeným pokusem onoho chlapce proniknout do centrály!

Minulost

Las Vegas, okraj města

Ticho jako po výbuchu atomové bomby bylo pro Nad'u signálem, že něco se nezdařilo. Neměla jsem se do toho pouštět, pomyslela si,

jenže toto poznání přišlo příliš pozdě. Pohledem zabloudila ke Schneiderovi. To on a děti ji přemluvili, ale byla to chyba.

Chyba!

Nad'a měla nepopsatelný pocit, že se vzdálila skutečnosti. Seděla vedle Schneidera, který se zevnějškem podobal zestárlému dlouhovlasému hipisákovi. Vědec se nehýbal a nepohnulo se ani žádné z dětí, které kolem něj vytvořily kruh. Všichni seděli strnule, jako by jim cosi vyrazilo dech. Děti ani nemrkly. Jako by někdo sestavil do kruhu ne živé děti, ale loutky...

Proč? Pomyslela si Nad'a. Proč se já hýbat můžu?

V hlavě ucítila úpornou bolest. To bylo vše, co registrovala, když se postavila. A pak měla pocit, že je stará. Že nesmírně zestárla.

Sehnula se k Schneiderovi a dotkla se ho tak bázlivě, jako by před ní ležela mrtvola. Jeho pokožka nebyla ani studená, ani teplá, ale působila měkkým živým dojmem. Hrůza se Nadi zmocnila až poté, co nenahmatala tep, a to ani na tak exponovaném místě, jako byla krční tepna.

Schneiderovi přestalo bít srdce!

Seděl tady, nezhroutil se, pořád se držel vzpřímeně...

Bylo to stejně nepřírozené, jako celá atmosféra, která vládla v místnosti domku na farmě, kam utekli před Pounderovými pronásledovateli.

Nad'a pozorně prohlédla jedno dítě po druhém a dospěla k témuž závěru. Ani jedno nedýchalo – ani jednomu netlouklo srdce.

Jen neskutečný dojem, kterým to vše působilo, uchránil Nad'u před nervovým zhroucením. Utekla se k nepodloženému přesvědčení, že to, co právě prožívá, prostě není realita. Nebo že to alespoň není trvalý nezvratný stav.

A přesto v ní hlodaly pochybnosti.

Vyšla z kruhu dětí a zamířila k nástěnným hodinám, které – pokud měl čas vůbec ještě nějaký význam – vlastnoručně uvedla do chodu. Byly to staromódní pendlovky, které pohánělo závaží a kyvadlo. Právě toto kyvadlo se ovšem zastavilo v naprosto nemožném úhlu a jako by ignorovalo zemskou přitažlivost.

Ručičky se zastavily na čase devět třicet pět.

Nad'a po nich chtěla v první chvíli sáhnout, ale pak toho nechala.

Její pozornost upoutalo cosi jiného. Cosi, co se jí vynořilo z podvě-

domí.

Rázně se otočila. Pohledem zkoumala jedno dítě po druhém a pak si uvědomila, že se nemýlí.

Jeden z hochů chyběl.

Dětí nebylo patnáct, ale jen čtrnáct!

Jedno bylo pryč...!

„Zrovna...“ Bezděky pronesla nahlas to, co cítila. Velmi dobře věděla, že Jasper seděl v kruhu s ostatními, když zahájili onen nešťastný pokus, aby se dostali o pár chvil do budoucnosti a zkrátili si tak čas do doby, než se vrátí Littlecloud. Byl to Schneiderův návrh. „Aby se ušetřily zásoby.“ Jenže to byl spíš projev jeho dychtivosti poznat zblízka nevysvětlitelné schopnosti dětí narozených v pravěku. A Alexandr, mluvčí dětí, projevil souhlas!

Nad'a měla najednou pocit, že se udusí. Vyběhla na chodbu, rozrazila dveře a vyřítila se ven, kde na obloze zářilo pražící slunce a zaplavovalo krajinu prudkým světlem.

Nad'a se udýchaně opřela o jeden ze sloupků verandy. Dusno, které bylo nesnesitelné již v noci při jejich útěku z města, teď nabralo na intenzitě. Jako modrá houba se jí přisálo na plíce. Nezvedl se sebe-menší vánek, ba ani náznak větříku.

Když pohledem zamířila k rozvalinám Las Vegas, spatřila cosi bizarního.

Na nachově zbarvené obloze visel nehnutě ve vzduchu armádní vrtulník. Byl od farmy vzdálen ještě asi půl míle, přesto se dalo zcela jasně rozpoznat, že i s ním se děje cosi nepochopitelného. Helikoptéra totiž skutečně visela ve vzduchu, ačkoliv ani list rotoru, ani nic dalšího se na ní nehýbalo!

Nad'a náhle pochopila, proč jí vzduch připadá tak těžký. Zřejmě i molekuly kyslíku a dusíku ztratily přirozený vnitřní pohyb. Ani vzduch nebyl normální!

Nad'a zažívala pocit, jaký musí mít astmatici, když najednou nemají přístup ke spreji. S pícháním v prsou se rozhlížela po okolí a zaregistrovala další anomálie: létající dinosaury, kteří byli přišpendleni k obloze jako nehybné skvrny. Nebo třeba dva štíři, kteří strnule stáli na zemi. Jako by nějaká nepochopitelně mocná bytost jedním mávnutím zastavila nejen nástěnné hodiny, nýbrž i čas v celém kosmu.

Ale proč se potom pohybuju já?

Zoufalá Nad'a se vrátila do domku.

Když vstoupila do místnosti, kde dleli Schneider a děti, zkroutila se, jako by ji někdo praštil do hlavy. Přitiskla si dlaně ke spánkům a poklesla v kolenou. Jako by jí něco neviditelného drtilo lebku. Současně se v kruhu dětí cosi kroutilo. Plácalo to sebou, křičelo a narušilo tak dojem absolutního ticha.

Vrátil se Jasper.

Las Vegas, střed města

V pohledu vousatého muže, který se svíjel na pryčně, připomínající polní lehátko, se zračilo čiré opovržení. Jeho oči zářily podivným leskem, kterého si předtím nikdo nevšiml. Nekoordinovaný pohyb svalů dotvářel politováníhodný stav muže, se kterým ovšem nikdo neprojevoval sebemenší soucit. Zcela nehnutě přihlížel i zavalitý černoch v uniformě plukovníka americké armády. Pak se sehnul k lidské trosce.

„Seberte se!“ sykl mu do ucha a pohrával si s malou ampulkou, v níž štěrchalo několik barevných tablet. „Copak chcete předstoupit před lidi jako slaboch?“

Paul Mainland ztuhl a bylo vidět, kolik námahy ho stojí, aby alespoň na chvíli ovládl záchvěvy, které mu projížděly tělem. Obličej, kdysi tak pečlivě vyholený, teď připomínal zarostlé tváře tuláků. Jazyk měl docela ztuhlý. Sotva jím dokázal pohybovat. Konečně ze sebe vysoukal: „Táhni... k čertu... Kenyo...!“

Ben Kenya se narovnal.

Byl s Mainlandem sám v bytě tohoto muže, jenž se ještě před několika dny staral o bezpečnost lidí, kteří se ocitli v době křídové a pokoušeli se tady přežít.

Až do onoho dne, kdy se s jedním časovým skokem objevil ve zdejší tvrdé realitě, která ovšem přece jen stála za to, Ben Kenya s ostatními černými vojáky.

Kenya se měl na Pounderův příkaz zmocnit dětí a přinutit je, aby se s ním vrátily do přítomnosti.

Návrat časovým skokem byl vyloučen, jelikož každý, koho se onen fenomén zmocnil dvakrát, nevyhnutelně zahynul.

S dětmi to bylo jinak, i když žádné podrobnosti dosud nebyly známy. Dokázaly se i bez berličky časového skoku dostat z pravěku do budoucnosti a naopak vlastními silami. A o tuto jejich schopnost právě Pounderovi šlo.

Byl kvůli tomu dokonce ochoten jít i přes mrtvolu.

Z vojenského vězení pro tento úkol získal Bena Kenyu, bývalého důstojníka, a několik dalších vojáků. Byli to ztroskotanci, kteří nejprve neuspěli v armádě a teď měli dostat poslední šanci. Něco takového se mohlo uskutečnit pouze bez vědomí veřejnosti – možná ovšem s tichým souhlasem vlády a tajné služby.

Nikdo nevěděl nic přesného. Teď už bylo jisté, že Kenya jako Pounderův „zplnomocněnec“ převzal velení nad všemi vojáky, kteří zde už žili, ovšem tam, kde mu to slibovalo výhody, nerespektoval ani právo, ani zákon.

Z jeho lidí nebyl žádný o nic lepší. Mainland mohl pouze tušit, co se mezitím odehrávalo venku na ulicích města, nad nímž Kenya vyhlásil výjimečný stav.

První Kenyův čin spočíval v tom, že vystavil svého předchůdce účinkům silných psychofarmak, aby z něj dostal informaci, kde jsou ukryti děti.

Kdyby je profesor Schneider včas nevaroval, ocitly by se děti již pravděpodobně v rukou Pounderových pohůnků.

O Schneiderově přítomnosti ovšem Kenya i přesto nevěděl.

Paul Mainland odpovídal pouze na otázky. A mezi nimi nebyla jediná, která by ho podnítila k informaci o vědci. Ten se sem dostal nikoliv skokem, ale díky dětem.

„To, co... hodláte udělat... se vám vrátí... jako bumerang!“ proročoval Mainland. „Pár lidí vám na ty vaše lži naletí – ale ti, kteří je prohlédnou... se proti vám postaví... Chcete tedy vyprovokovat... občanskou válku...?“

„Plácáte nesmysly, Mainlande! Já nelžu. To, co jsem tady lidem řekl, je čirá pravda. A tuhle pravdu do nich budu hustit tak dlouho, až se do hledání unesených dětí zapojí všichni!“

„Unesených?“ Mainland ještě cítil v hlavě účinek drogy, ale pokoušel se ho ignorovat. „Řekl jste... unesených?“

Kenya blahosklonně přikývl. „Jak byste to pojmenoval vy? Rodičům byly ty děti odvedeny pod smyšlenou záminkou...“

„Copak to nebyl fakt... že jste je chtěl přinutit, aby se s vámi... vydaly do budoucnosti?“

„Vy jste to pořád ještě nepochopil,“ řekl Kenya uraženým tónem. „Ty děti jsou přece šanci – pro všechny! Všechny, kteří tady žijí, nebo snad mám říci vegetují? Přírodní katastrofa přenesla tyto lidi do pravěku, do éry dinosaurů. Copak mi vážně chcete namluvit, že se tady cítíte dobře? Vždyť právě ti, kteří mají potomstvo, musí být se svou situací nespokojeni. Jejich děti nemají budoucnost, nevyrostou tady, na to můžete vzít jed! Kolik mrtvých jste měli za pět let života tady? Pět, deset, padesát? A teď si to propočítejte na dalších pět nebo dvacet let! Kdo potom zbude?“

Mainland věděl, že nic z toho, o čem tady mluvil Kenya, nebylo tak docela scestné. Špatné byly motivy, které ho vedly k takovéto argumentaci. A prostředky, jimiž se je snažil prosadit.

„Vy... i já... tady snad ještě... budeme,“ odpověděl na otázku, na kterou asi Kenya vůbec neočekával odpověď. „Jestli... mě... předtím... nezabijete!“

Kenyova reakce byla prudká a prozrazovala, že se přestává ovládat.

„Přestaňte fňukat!“ vyštěkl muž v uniformě. „Nikdo nezbude! Já se tady každopádně nechci dočkat stáří. Vy si to pro mě za mě můžete s hrstkou těch vašich zabeďněnců zkusit, ale mí lidé a já se s dětmi vrátíme tam, odkud jsme přišli! Copak vám vážně nedošlo, co se tu děje? Máte přece oči a jste tady podstatně déle než my. Proč je konečně neotevřete? Pak byste pochopil, že to takhle dlouho dál nepůjde. Tenhle svět se proti vám brání! Už jenom ta obloha... Vzpomínáte si, co jsem vám řekl při našem příchodu?“

Mainland chtěl přikývnout, ale vyšlo z toho jen křečovitě trhnutí hlavou.

„Obloha je takhle apokalypticky zbarvená pouze tady,“ řekl Kenya nevzrušeně. „Nad městem a nade vším, co se sem dostalo z budoucnosti. Hned za touto hranicí – stačí udělat jediný krok do pralesa – je obloha modrá! Vysvětlíte mi to!“

„To... nemůžu...“ řekl Mainland.

Kenya tleskl rukama tak prudce, že to zaznělo jako třesnutí pistole. „To vím sám,“ zasykl. „Nikdo to nedovede vysvětlit. Víám jen, že

tam, odkud jsem přišel, je obloha modrá. Že to tam není tak zlé jako tady a kdybych měl na vybranou, jestli žít tady nebo tam, ani na chvíli bych nezaváhal!“

„Pokoušíte se omluvit... něco, co omluvit nelze,“ odpověděl Mainland. Bolesti v hlavě zesílily. „Pátráte po dětech – po tří, čtyř, pětiletých dětech... a neštítíte se ani nejkrutějšího násilí, abyste se... jich zmocnil!“

„Takže jsme zase na začátku!“

„Na tomhle vždycky ztroskotáme,“ řekl Mainland a ani jednou se přitom nezajíkl.

„Tak to už potom nemám co dodat!“

„Jestli jste doufal, že ze mne uděláte svého komplice... tak to tedy ne...!“

„Támhle něco bylo!“

Muž, který to řekl, zvedl ruku s puškou a ukázal hlavní samopalu směrem k jednomu z oken nahoře v kasinu. Zbraň s napěchovaným zásobníkem vypadala v jeho mohutné tlapě jako dětská hračka.

„Fajn,“ řekl štíhlý černoch. „Ale bude to naposledy. Pak se vrátíme zpátky do osady. Nerad bych tady po setmění riskoval kůži.“

Patřili k jedné z průzkumných hlídek, které pátraly po uprchlých dětech. Mezitím se do hledání zapojila i většina vojáků, kterým předtím velel Mainland. Jen několik z nich se odmítlo podvolit velení Beny Kenyi. Stihl je podobný osud jako Mainlanda a dostali se do vězení.

Pangrove si prohlédl Okenofeea od hlavy k patě. „Máš strach?“ zeptal se.

„Jenom ti, co je omrzel život, nemají nikdy strach,“ odsekl Oke.

„Tak to potom mně,“ ušklíbl se Pangrove „se musí život přímo protivit.“

Zamířili ke kdysi nádherné budově, jež se oděla – stejně jako ostatní budovy v neobydlené části města – do zeleného hávu. Pro muže, kteří se zde v pravěku pohybovali teprve druhý den, bylo zatím po-

každé fascinující vidět, jak rychle se cizorodá vegetace zmocnila bývalého města hráčských vášní. Při kontrolních letech měli možnost spatřit celý rozsah onoho bujení. Skvělé herny a impozantní paláce, které před necelými deseti lety vyrostly s miliardovými náklady ze země doslova jako houby po dešti, teď sdílely stejný osud jako poslední zaplivané špeluňky, ve kterých číhali jednoručí bandité na své oběti.

Pangrove a Okenofee i přesto, že za sebou měli několikahodinový pochod, vyšli pružným krokem po schodišti vedoucím k vyvýšenému vchodu kasina.

„Tak zkusme štěstí,“ řekl pobaveně Pangrove a bez okolků rozrazil zajištěné skleněné dveře paláce, jehož dřívější kouzlo bylo možné vinou nefungujících světelných efektů už pouze tušit.

Když se opatrně vkradli otvorem s ostrými hranami, oba se jako na povel zastavili.

„Cítíš to taky?“ zeptal se Pangrove.

Okenofee přikývl a ještě pevněji sevřel zbraň. Bylo to tu cítit stejně jako v přijímací kanceláři pohřební služby. „Cos to vlastně viděl?“ zeptal se hubený voják dodatečné.

„Pohyb,“ odvětil Pangrove také přitlumeným hlasem. „Mohlo to být cokoliv.“

„Třeba dítě?“

„Ne. Ale vždyť ty děti neutekly samy...“

Pohybovali se po koberci, který celé roky nikdo nečistil a ze kterého se při každém dokročení prášilo.

Tu zaslechli hru na klavír, hlasy a...

„Štípni mě,“ sykl Pangrove.

Okenofee vypadal, jako by se dal přemluvit. Dříve než ovšem mohl cokoliv udělat, pokračoval jeho hromotlucky kolega dál.

„To nevypadá na děti,“ zamumlal. „To tedy rozhodně ne...“

Před nimi se objevily dvoukřídlé dveře, které vedly do bývalé herny.

Když do nich Pangrove vstoupil, očekávala ho scéna, která se spíše než čemukoliv jinému podobala výjevu z fantasticky vyzdobeného blázince. U půl tuctu karetních stolků a stolů s ruletami seděly mrtvolně bledé postavy v černých oblecích a večerních šatech. Hypnotické pohledy upíraly na pohyb slonovinových kuliček, na házené kostky

nebo na karty. Nikdo – skutečně nikdo – neodtrhl pohled, když se otevřely dveře a vešli dva vojáci v plné plné výstroji.

Pangrove otevřel ústa, aniž by mu z nich ovšem vyšel jediný zvuk.

Ačkoliv Okenofee byl neméně překvapen, zeptal se: „Štípnout?“

Pangrovova střela mířila do skleněného lustru, jehož střepliny se pak sesypaly na hrstku lidí u stolu. Jedna z dam zvedla vyděšené ruku k ústům: „Pánové...!“

Výraz Pangrovovy tváře nasvědčoval tomu, že by nejraději odpověděl opět olovem. Ale pak zvítězila jeho zvědavost. Podařilo se mu zjednat si pozornost, i když většině přítomných připadalo toto vyrušení jako značná opovázlivost.

Se zdviženou zbraní si razil cestu mezi stoly a Oke šel za ním. Ten si celé to divadlo také nedovedl vysvětlit, protože nic jiného než tyjatr to nebyl: asi dvacet lidí sedělo u hromady žetonů nebo u naskládaných svazečků bankovek a trávili čas tím, že vyhrávali nebo prohrávali obrovské částky peněz, které ovšem stejně neměly žádnou hodnotu. Muži byli i bez líčidel bledí jako smrt, ale některé ženy se zřejmě ještě dodatečně napudrovaly. Člověk by téměř očekával, že se těmhle lidem budou – stejně jako v období renesance – klimbat u pasu lapky na vši, protože jak Ben Kenya a jeho muži zjistili, voda byla dosti vzácná a tito lidé nevypadali, že by měli nějak zvlášť vyvinutý smysl pro hygienu.

„Strašidla,“ zasténal Okenofee, zatímco Pangrove vážně přemýšlel, jestli mezi lidi, kteří zřejmě už celé roky neviděli přímé sluneční světlo, nemá vhodit pár granátů, aby je vytrhl z jejich hráčského zaujetí.

„Vypadají jako... strašidla! Jsou to strašidla...!“

Pangrove strhl ze židle jednu dámu s odvážným výstřihem. Zatáhl ji za vlasy, které měly konzistenci křehkého papíru, a při trochu silnějším škubnutí by se zřejmě v celých chomáčích vytrhly.

Ta žena nemohla být příliš stará, i když se její tvář podezřele podobala Okově. Měla celkem slušnou postavu, což Pangrovovi připomnělo to, co už delší dobu postrádal. Nejen tady v pravěku, ale už ve vězení. Ale pak ho praštil do nosu onen zápach a jeho touha rychle opadla.

„Co se to tady děje?“ vykřikl. „Co má znamenat tahle fraška?“

Reakce ženy i ostatních nasvědčovala, že o žádnou frašku nejde. Žili tím, co tady předváděli. „Můj účes,“ ozvalo se ze sinalého obličej-

je. „Vy hrubče...!“

„Okamžitě Emílii pusťte,“ vložil se do věci korpulentní upocený muž od téhož stolu. „Budeme si stěžovat Mainlandovi!“ Současně se bezdůvodně zasmál.

„Chcete tím říct, že on o vás ví?“ Pangrove na něj zíral.

Jenže tlust'och o něj už ztratil zájem. Přesunul hromádku žetonů na jedno z čísel na ošoupaném zeleném suknu a dal krupiéroví znamení, aby konečně začal.

Pangrove pustil vlasy, načež žena neelegantně žuchla zpět na svou židli. Bez dalších protestů se zase začala věnovat průběhu hry.

Totéž se stalo i u ostatních stolů.

Okenofee a Pangrove byli tak zaskočení, že vyklidili pole, aniž by komukoliv ublížili...

Helikoptéra podnikala už druhý pokus toho dne. Poprvé jí let znemožnila neohlášená bouře a způsobila, že hlídka se musela vrátit už krátce po vzletnutí z centra města. Jen s námahou se pak osádka dostala zpět do hlavního stanu. Svět se pak na chvíli docela zbláznil. Slunce zmizelo za hnědými částeczkami prachu a to všechno přesto, že o skoku nepřišlo jediné předběžné varování.

I nynější start absolvovala osádka se smíšenými pocity. Nikdo už nevěřil výpočtům počítače!

Pilot Thorpe a Peter Sorrow dostali za úkol hledat stopy zmizelých. Na rozdíl od mnoha hlídek operujících ve městě si měli oni dva vzít na mušku možné úkryty mimo město.

„Já si na to svinstvo nikdy nezvyknu!“ zanádal Sorrow s obvyklým útrpným výrazem ve tváři.

„Budeme se zase držet na východ?“ zeptal se Thorpe, Jeho kolega přikývl.

Kenya jim to tak nařídil, i když doposud nebyl prozkoumán ani Divoký západ.

„Ten, kdo si jen vymyslel takovouhle hovadinu,“ pokračoval Sorrow v lamentování, „by měl skončit ve chřtánu některé z těch ob-

lud!“

„Ty to bereš nějak filozoficky,“ posmíval se Thorpe. „Objevují úplně nové rysy tvé povahy!“

Dál se nedostal, protože opět přišel časový skok. Humor ho přešel, když jeho kolega vykřikl. „Vidíš to?“ Sorrow ukázal na nadzemní část jakéhosi krytu, který zpravidla pokračoval i pod zemí.

Thorpe přikývl.

„Co je k čertu, tohle?“

Pilot pokrčil rameny a navázal kontakt s hlavním stanem. Tentokrát se spojení navázalo hned. Podal hlášení o tom, co tady objevili. A současně zamířil vrtulníkem níž.

„Bože můj,“ uteklo mu během hlášení. „Co se to tady semlelo...?“

„Masakr,“ utrousil Sorrow suše. Zdálo se, že už překonal šok ze situace, do níž se dostali. „To by bylo něco pro Pangrova...“

Všude ležely kostry dinosaurů, čistě ohlodané mrchožrouty a pak vybělené sluncem, větrem a deštěm.

„Máme letět blíž?“ zeptal se Thorpe do mikrofonu.

„Přistaňte,“ potvrdilo Las Vegas.

„Porozhlédněte se kolem a podejte další hlášení...“

„Stíny,“ řekl Mainland těžkopádně. „Říkáme jim... Stíny.“

Kenya se s tím nespokojil. „To mi chcete vážně namluvit, že ti lidé sedí celé roky v kasinech a nedělají nic jiného, než že tady hrají o bezcenné peníze...?“

„Ale... oni... se moc k životu nehodí...“

„To je slabý výraz,“ řekl Kenya a vrtěl neustále hlavou.

„Jak daleko jste s tím pronásledováním?“ zeptal se Mainland a nešetřil přitom opovržením.

Místo odpovědi vytáhl Kenya z kapsy mapu a rozestřel ji před Mainlandem, který seděl schoulený na židli u stolu. Po krátkém zorientování ukázal černochem na jistý bod západně od města.

„Co je to za zařízení, před kterým leží tolik dinosaurů se střílnými

ranami? Někdo je tam před notnou dobou pobílel.“

Mainland i přes svůj stav okamžitě pochopil, o čem je řeč. „Pounder... musel mít zatraceně... naspěch, když vás... tak špatně... informoval.“

„Přestaňte s tím provokováním. Jen vám to přitěžuje!“

Mainland se odmlčel, ale náhle vybuchl. „Vaši muži našli zbytek laboratoře, v níž tehdy profesor Schneider prováděl své experimenty s ochranným štítem. Tajný projekt Laurin. Pod tím krytem je reaktor...“

„Reaktor?“ zeptal se Kenya, který rázem zpozorněl.

„Dodával energii pro... ten úkaz, kterému vděčí... přítomnost... za DINOLAND.“

„A to je všechno?“ zeptal se Kenya, jehož zájem patrně zase opadl.

„To je všechno,“ řekl Mainland.

Černochova hranatá tvář, jakoby vytesaná z kusu antracitu, zůstala naprosto bez výrazu, když odpověděl: „To vám nevěřím, vážený pane...“ A zachrastil ampulkou s barevnými tabletkami.

Prázdnou místností prolétl blesk a prozářil ji do posledního kouta. Bůh si dělá snímek do svého archivu, vzpomněla si Nad'a na „moudrost“ dědečka, který takto dětem komentoval bouřkové aktivity. Jenže tento blesk byl rudý a nedoprovázelo ho žádné dunění. Naopak – odbyl se za naprostého ticha.

A už vzápětí se ozvaly divoké zmatené hlasy, projevy zděšení a dokonce i vzlykot.

„Nad'o!“

Volal na ni Schneider. Všiml si jí mimo kruh.

Vypadalo to, že neví, kam se má dívat dřív. Na Jaspera, který měl zřejmě epileptický záchvat, na ostatní děti, nebo na jedinou dospělou osobu v místnosti – kromě něj samého ovšem...

Nad'a překonala vlastní strnulost. Protlačila se sice mezi Jodie a Dennisem do kruhu a přiskočila k Jasperovi, který k ní po prvním letmém dotyku obrátil tvář a jemuž se u úst vznášely pěnové bubliny. Pihy mu ztmavly jako při zhoubném kožním nádoru. Zdálo se, že se

dokonce jaksi rozpouštějí. Panenky Jasperových očí se zbarvily nepřírozně žlutě. Trvalo téměř pět minut, než se mu z úst vydralo jakž takž srozumitelné slovo. „Bolí to...“

Nad'a ho zvedla a odnesla do vedlejší místnosti, kde stála postel. Položila ho do ní a poslala jedno z dětí pro mokrou utěrku, kterou chlapci přiložila na rozpálené čelo. Schneider stál víceméně bezradný opodál.

„Co se stalo?“ mumlal neustále. „Copak se to nepovedlo?...“

„Buďte alespoň, k čertu, zticha!“ odsekla Nad'a. „Stejně jste tím vším vinen vy!“

Nato se Schneider odmlčel. Kývnutím k sobě přivolal Alexandra a odešel s ním z místnosti.

Nad'a s úžasem zaregistrovala, jak postupně odešly všechny děti, které se za ní vydaly. Ve tvářích některých z nich spatřila vyloženou nevoli.

Zavrtěla hlavou a obrátila se k Jasperovi. Bylo vidět krční tepnu pulzující na jeho krku. Chlapec byl zalitý potem.

„Mohl bys mi říct, co se stalo?“

Celý uplakaný zavrtěl hlavou.

Přikryla ho a počkala, až se mu upraví tep a až se celkově jeho stav normalizuje. Pak ji najednou cosi napadlo.

„Můžu tě tady nechat na chvíli samotného?“ zeptala se.

Jasper na ni divně pohlédl a řekl něco ještě podivnějšího: „Já jsem sám...“

Teď zavrtěla hlavou Nad'a, ale zároveň ho pohladila po skráních, které teď už ovšem nehořely horečkou. „Co ty jsi jenom za kluka...“

Neodpověděl a jen zavřel ty své kočičí oči.

Nad'a si pospíšila, vyšla ven na verandu. Vzpomněla si na helikoptéru, která předtím nehybně visela na obloze. Jenže když si teď pozorně prohlédla okolí, nenašla po ní ani stopy. Namísto toho ovšem bylo všude dostatečně množství stop, které zanechala písečná bouře.

Nad'a se vrátila do místnosti, kde se odehrával experiment dětí, které se opět shromáždily kolem Schneidera.

„Nad'o... Alexandr mi řekl něco, co vrhá na všechny ty události docela nové světlo.“

Zaregistrovala Schneiderovu poznámku jen okrajově. Upírala pohled na pendlovky, jejichž kyvadlo se zase vesele pohybovalo sem a

tam. Ručičky ukazovaly šest hodin večer.

Pokud to byl ještě týž den, pak od chvíle, co Nad'a bloumala oním strnulým neskutečným světem, uplynulo celých devět hodin...

I přes ten incident tedy patrně přece jen původní záměr vyšel: společně se všichni ocitli v blízké budoucnosti. Upřela pozornost na přítomné a omluvila se Schneiderovi za svou předchozí reakci.

„To vás vůbec nezajímá, co mi řekl?“ zeptal se vědec.

„Ale ano.“

Tahle reakce patrně připadala Schneiderovi chabá v porovnání se senzací, kterou měl zřejmě připravenou. „Jasper si svůj stav zavinil sám,“ tvrdil. „Nevím přesně jak, ale Alexandr tvrdí, že si ten hoch chtěl při experimentu přihrát svou vlastní polívčičku. Zatímco všechny děti se shodly na tom, že spojí síly k překonání několika hodin, Jasper strhl všechnu jejich energii na sebe, takže – a teď se podržte – se mu téměř podařil skok do jedenadvacátého století! Chtěl se dostat do DINOLANDU!“ dodal Schneider, když spatřil nevěřící výraz v Nadině tváři.

„To by bylo...!“ Nad'a docela pozbyla řeč. Pohledem zamířila k Alexandrovi a k ostatním dětem, které to vše zřejmě potvrzovaly.

„Ovšem, že by to bylo,“ přikývl Schneider. „Ale to ještě není všechno. Děti tvrdí, že je samotné to zarazilo natolik, že nestihly Jasperovu počínání včas zabránit. Že se mu jeho záměr nezdařil, bylo jeho vlastní vinou. Nevědí, co se stalo. A proč ho stihly takové následky... V každém případě se jednomyslně usnesly...“ Zaváhal.

„Na čem se usnesly?“ obrátila se Nad'a přímo na děti.

Ty mlčely.

„Že mu nedovolí, aby se účastnil dalších experimentů,“ odpověděl za ně Schneider.

Nad'a si hlasitě oddychla. „To znamená, že vy chcete pokračovat!“ vyštěkla na vědce a nebylo sebemenších pochyb, co si o tom myslí. „Pojďte, prosím vás, se mnou. Chtěla bych si s vámi promluvit o samotě!“

Zamířila s ním ven a stručně mu vylíčila, co ještě nevěděl. To, co během experimentu zažila ona sama.

„To je fantastické!“ zareagoval naprosto jinak, než očekávala. „To je přece fantastické...!“

„Vy vůbec nic nechápete!“ vyjela na něj Nad'a. „Opět si zahráváte

s věcmi, které nedokážete ovládnout!“

Schneider se zarazil. Kolem úst mu to zaškubalo. Okamžitě věděl, kam Naďa míří a zdálo se, že ho to poněkud přimělo k chladnějšímu zvažování. „Máte pravdu... Je to... Občas se tak rozohním. Chápu vaše pochybnosti. Máte zřejmě i jiné problémy. Ale...“

„Ty máme docela určitě,“ řekla Schneiderovi. „Littlecloud už měl být dávno zpátky, když uvážíme ten časový skok, který jsme prodělali. Není tady ale, a já jen doufám, že to nesouvisí s tou zmizelou helikoptérou, kterou jsem tady docela jasně viděla...“

Denní světlo, které viděl nepatrným otvorem ve stropu, pomalu mizelo a s ním i poslední naděje, že by ho někdo mohl z jeho nezáviděníhodné situace vysvobodit. Bývalý příslušník vojenského námořnictva se už mezitím dostal tak daleko, že by byl vzal zavděk třeba i Pounderovými lidmi.

Dovedl si spočítat, že to, nač už hodiny čekal, nutně přijde se setměním.

Téměř už dospěl na východní okraj města, když byl přinucen hlídkující helikoptérou, letící velmi nízko nad zemí, vyhledat si úkryt. Poskytla mu ho převislá skála a Littlecloud se vsoukal pod ni. Pak mu najednou půda pod nohama povolila a změnila se v písečnou lavinu. Během vteřiny se Apač ocitl pod tlakem písku, který ho jako v nějakých obřích přesýpacích hodinách strhával kamsi dolů, až se ocitl v podzemní jeskyni. Tady, v téměř naprosté tmě, se naslepo potácel, až se dotkl lepkavých vláken obrovité pavučiny. Při pokusu vysvobodit se z ní způsobil pravý opak a zamotával se stále více do sítě opatřené malými háčky. Ty jako drobné trny bez problémů pronikaly jeho oblečením a zabodávaly se mu do kůže. Littlecloud téměř rázem upadl do bezvědomí, takže bylo celkem logické se domnívat, že ony jehličky mohly obsahovat látku, která mu ochromila organismus. Littlecloud takto v polospánku strávil několik hodin. Nedostal se ani ke svému tesáku a doposud se i od obyvatel oné obří sítě držel v povzdálí.

Apač se zpočátku domníval, že by ten jed mohl obsahovat i doda-

tečnou funkci, kterou mají výměšky některých pavouků – totiž, že oběť zčásti předem natráví. Toto podezření se naštěstí nepotvrdilo. Nehledě k celkové ochablosti dokonce cítil postupné zlepšování stavu. Jako by tělo jed postupně zpracovávalo.

Přesto byl neustále v dosti svízelné situaci.

Pokud to nebyla past, kterou její strůjce opustil, pak...

Littlecloudův instinkt najednou zaregistroval změnu v okolí a začal bít na poplach!

Apač zadržel dech. I navzdory fyzické ochablosti se snažil registrovat detaily oněch změn.

Zvuky byly velmi nepatrné, ale přesto tu byly.

Něco se blížilo.

Kromě bušení vlastního srdce slyšel Littlecloud z naprosté tmy kolem tiché plížení. Jasná skvrna u stropu nestačila k tomu, aby podzemní sluj byť jen seabemín prosvětřila. Sloužila spíše jako orientační bod.

Nebezpečí se blížilo... zleva.

Littlecloud nedokázal určit, jak daleko sahá jeskyně do různých směrů. Ale tam, odkud přicházely ty zvuky, musela existovat nějaká štola nebo jiné pokračování jeskyně.

Že by se blížil pavouk?

A musel to být vůbec pavouk, který utkal tuto síť?

Littlecloud žil v této nelidské epoše už dosti dlouho, aby věděl, že to mohlo být cokoli. Zde v rané křídě žili ještěři, plazi a hmyz, o nichž v době, z níž se sem dostal, nebyly známy ani vykopávky. Zde se to jen hemžilo neznámými inteligentními šelmami, které holdovaly prastarému zákonu džungle.

Jediní, kdo se tady před pěti lety nevyskytovali, byli lidé...

Apač sebou znovu zalomcoval v obřích poutech. Nechtělo se mu nečinně čekat, až se změní v potravu. Trny už zřejmě vyčerpaly veškerý svůj omamný obsah a byly už teď pouze bolestivou překážkou pohybu. Každý milimetr, o který se Indián pokoušel přiblížit k dýce za opaskem, posiloval dojem, že se zamotává do ostnatého drátu.

Nedokážu to.

To poznání přišlo velmi rychle. Dokonce tak rychle, že Littlecloud tiše zaklel.

Šoupavý zvuk okamžitě ustal.

Nepřítel – protože co jiného to mohlo být! – se zastavil.

Littlecloud chtěl opět využít času. Ale uvědomil si, že se dostal do bodu, z něhož měl vždycky strach. Protože z něj má strach každý člověk – je to totiž okamžik definitivní a nikdo neví, co přijde pak...

Na revolver, který měl u sebe jako jedinou dodatečnou zbraň, mohl také s klidem zapomenout. Vězel rovnou vedle dýky – také nedosažitelný.

Po chvíli se ten zvuk ozval znovu a to podstatně blíž. Přesto byl Littlecloud překvapen, když bezprostředně před ním, možná jen pár centimetrů od jeho tváře, náhle ve tmě cosi vzplálo.

Cosi rudého, příšerného, velikosti dlaně.

A to dokonce dvojmo!

Trvalo notnou chvíli, než Littlecloud pochopil, co to je: pár očí, které musely patřit čemusi obrovskému.

Pak přišel dotek a přísání, které uvězněnému muži málem vytrvalo levou paži z ramenního kloubu...

„Myslel jsem, že vás tady najdu...“

Schneiderův hlas způsobil, že Nad'a sebou šklubla. Seděla ve tmě na rozvrzané lavičce pod přístřeškem verandy.

„Ano?“

Schneider se bez vyzvání posadil vedle ní. „Pořád ještě čekáte?“

Trpce se zasmála. „Co jiného mám dělat?“

„Mohla byste mi pomoci.“

„Jak?“

„Nemám s dětmi nejlepší kontakt.“

„Mně to tak nepřipadá. Vždyť vám doslova zobou z ruky. Už jsme zažili, kam to vede...“

„To se mýlíte,“ zareagoval na její poslední poznámku. „Ty děti vás zbožňují. Společně bychom se dostali k cíli rychleji.“

„K jakému cíli?“

Schneider se mírně naklonil dopředu a zadíval se na neklidně třpytivou hvězdnou oblohu. Rudá barva se i nyní vznášela jako jemný

závoj před světelnými body. Nejpatrnější to bylo na mírně prohnutém srpku zbrázděného měsíce.

„Nejsem Pounder,“ řekl stísněně. „Kdybych sympatizoval s jeho cíli, nemusel bych vás varovat! Ale nepřipadalo by vám také chytřejší dětem pomoci při zjišťování jejich možností? Vy ani já jim stejně nedokážeme zabránit v tom, aby vyzkoušely uplatňovat ty své úžasné vlohy. Pokoušely by se o to i bez našeho svolení, a to by bylo, podle mého názoru, ještě riskantnější.“

„Nedomníváte se, že to jsou pouze výmluvy, jimiž se snažíte uklidnit své svědomí?“

„Samozřejmě je v tom i trocha egoismu,“ připustil. „Ale ne v té podobě, že bych nedbal zájmů těch dětí. Pounder...“

„Nepřipomínejte mi pořád ten opačný extrém,“ přerušila ho. „Ten člověk vůbec není měřítkem.“

Schneider si povzdechl. „Co tedy? Jaká bude vaše odpověď?“

Nad'a vstala. „Postarám se o Jaspera. To se mi zdá momentálně nejdůležitější. Nesmíme se k němu chovat jako k nějakému vydědenci jen proto, že ještě nedokáže správně ovládat své schopnosti. Upřímně řečeno, nedokázala bych to ani já sama – a on je přece jen ještě dítě. Nesouhlasím ani s tím, na čem jste se usnesl vy i ostatní děti. Jen tady proboha nezačínajte zavádět jakousi inkvizici!“

Schneider na ni mlčky pohlédl.

Nad'a ho nechala stát a odešla do místnosti, kde uložili Jaspera. Ležel v posteli přikrytý až po krk. Oknem dovnitř dopadlo mdlé světlo.

„Spíš?“

„Ne.“

„Mám zapálit svíčku?“

„Ne.“

Hned si všimla, že něco není v pořádku, a přistoupila k němu. Chvěl se jako osika. Nad'a ho prohlédla a zjistila, že Jasper rozhodně nemůže mít horečku. Teplotu měl naprosto normální, stejně jako puls. Ale tělo mu doslova vibrovalo.

„Kdy to začalo?“

„Předtím.“

„Víš, odkud se to vzalo?“

„Ne.“

Nad'a zůstala ještě chvíli u něj a pak zašla za Schneiderem. Prohlé-

dl chlapce a byl stejně bezradný. Náhle vešel do místnosti Alexandr a Jasper rázem ztichl. Z úst se mu vydral už pouze povzdech.

Překvapená Nad'a řekla: „Alexandře, mohl bys ještě na chvíli odejít a vrátit se za pár minut?“

Hubený chlapec s melancholickým pohledem se na nic neptal. Když byl venku, Jasper se znovu roztrásl. Sotva se Alexandr vzdálil, dostavily se Jasperovy příznaky opět.

„Nenapadá vás, co by to mohlo být?“ obrátil se Schneider k mladé ženě, která dříve pracovala v mateřské škole a pak se ujala role učitelky dětí. „Že by měl strach, když je s námi sám?“

„To bych neřekla, ale přesně to také nevím.“ Dřepla si vedle postele. „Ty se nás bojíš, Jaspere?“

„Ne,“ ozvalo se váhavě, ale bez zakoktání.

„Tak to bys nám možná mohl odpovédět na několik otázek,“ vmísil se do věci Schneider.

Jasperův pohled se zachvěl.

„Jdete na to strašně zhurta.“ zasykla Nad'a.

Vědec to ignoroval. „Jak ses chtěl dostat do budoucnosti?“

Jasper se otočil trucovitě ke zdi.

Alexandr cosi šeptl Nadě.

Ta zaváhala, ale pak Schneidera vystrčila z místnosti. Když se dveře za nimi zavřely, zeptal se: „Co jste si to šuškali?“

„Chtěl se sám pokusit něco z Jaspera dostat. Zřejmě má i Alexandr a ostatní děti zájem na tom, dozvědět se, co se to vlastně s jejich kamarádem děje.“

Schneider se tvářil skepticky, až se pak po chvíli otevřely dveře a vyšel z nich Alexandr.

„No tak co?“

Alexandr prošel kolem nich do místnosti, kde čekaly ostatní děti. Odpověděl teprve tam. Vážným hlasem potvrdil to, na čem se už před tím dohodli: „Už nikdy nesmíme připustit, aby to dělal sám! Nechápe to. Záměrně si zahrává s ohněm a vůbec mu nevadí, že se paktuje s tím člověkem, který se jmenuje Pounder.“

„Paktuje?“ zopakovala Nad'a.

Alexandr přikývl, protože si byl zřejmě plně vědom, jakého slova použil. „My všichni,“ pokračoval, „jsme pochopili, že ten muž nám chce způsobit příkoří. Sám jsem cítil jeho auru. Každý z nás to vycítil

– i Jasper. Jenže on to ignoroval. On se...“

„Znamená to snad, že se chce vážně dostat až ke generálovi?“ vpadl mu Schneider do řeči.

„Ano,“ odvětil Alexandr a dodal zároveň smutně i rozhodně: „Už nepatří k nám...“

Littlecloud ještě nikdy nebyl tak blízko smrti. Trhnutí, které mu sevrělo paži a pak mu za ni táhlo, ho definitivně probralo z letargie a mozek mu začal pracovat na plné obrátky. Stále ještě nic neviděl, protože kolem vládla naprostá tma. Zaslechl zvuky, které mu připomínaly mlaskání a už samy stačily k tomu, aby mu ztuhla krev v žilách. Jenže pak, dříve než mu tělem projelo další škubnutí, se najednou začaly události valit závratným tempem. Nevýrazná světlá skvrna u stropu se začala pohybovat. Littlecloud zaslechl ševlivé zvuky a podíval se nahoru. Spatřil těla veliká asi jako psi, některá i větší. Tlačila se dovnitř tímtež otvorem, který se stal osudný i jemu. Pak slyšel, jak ti tvorové dopadají na zem kolem něj, na chvíli zmlkli a pak zase začali štěbetat.

Ani teď je neviděl. Ale musely jich tady být spousty.

Littlecloud už věděl, co přijde. Domníval se, že teď bude mít zřejmě na vybranou mezi dvěma způsoby, jak zemřít. Sám ovšem nebude mít na výběr sebemenší vliv. Vítězové si to rozhodnou mezi sebou.

„...miluji tě...“ ozvalo se tmou.

Sevření jeho paže povolilo. Jeskyní otrásal nedefinovatelný zvuk. Tam, kde před chvílí cítil stisk, ho teď začala nesnesitelně pálit pokožka.

Pod jeho nohama nastal klid. Kolem něj se najednou začalo hemžit spousta jakýchsi tvorů a pak náhle docela povolilo napětí sítě, která ho až dosud svírala. Těsné kolem tváře mu se svištěním prolétlo cosi, co mohlo být pouze prasklé vlákno oné obří pavučiny.

A pak se jeskyně otrásla dalším zavytím, které vydal zřejmě původce oné sítě.

Littlecloud ještě nikdy neslyšel něco takového. V tom zvuku neby-

lo nic lidského ani zvířecího. Ten výkřik ležel těsně na hranici kmitočtů, které ještě bylo lidské ucho schopno zaregistrovat.

Vzduchem opět cosi zasvištělo, prudce ho to udeřilo do stehna a odmrštilo do pérující pružné sítě. Opět se mu do pokožky zaryly trny a bývalý námořník věděl, co to bude znamenat. Ale přijal to s úžasným klidem, protože v ochromení viděl alespoň tu výhodu, že až bude požírán, nebude to registrovat při plném vědomí...

Pak si vzpomněl na Nad'u a na děti, které čekaly na jeho návrat, a náhle se v něm probudila netušená síla. Zatáhl za pouta a s úžasem zjistil, že pravou rukou, která byla až dosud v sevření, může pohybovat takřka volně. Způsobilo to zřejmě přetržení vláknů.

Littlecloud neuvažoval dlouho a hned nahmatl dýku. Když ji hned nenašel, napadlo ho, že snad o ni v tom zmatku přišel. Ale pak v prstech ucítil rohovinovou střenku. Právě když se mu pod nohama začalo něco hýbat a zplna hrdla oznamovalo: „...to je dnes nádherně...“, oddělil ostrím poslední lepkavá pouta. Ze všech sil pak kopl do toho neviditelného tvora, který překvapeně a s kvičením ucukl. Vtom se ozval potřetí řev té bytosti, do jejíchž spárů se Littlecloud původně dostal.

I když neustále vládla tma, Littlecloud se domníval, že pár kroků od sebe slyší zvuky zápasu, který se tam odehrával.

Cosí neznámého se tam pralo s tvory, kteří se Apači lepili jako smůla na paty od chvíle, kdy před osmačtyřiceti hodinami povraždil celé hnízdo ještě nevylíhnutých dinosaurů.

To, nač narazil tady, bylo zřejmě něco podobného. Už dříve viděl opuštěná hnízda tohoto druhu dinosaurů, ale neměl čas se podívat na ně důkladněji. Těm tvorům dal jméno Papouchosauri, protože k účelům vábení dokázali dokonce napodobit lidské hlasy.

Od té doby, co byli povražděni jejich druhové, byli zřejmě posedlí touhou po pomstě. Bylo ironií, že ho našli dokonce i tady. Ovšem tím, že se objevili, se mu naskytla poslední šance.

Littlecloud však nevěděl, jak se z téhle smrtelné pasti dostat.

Vytáhl revolver a pokoušel se zjednat si respekt necíleným výstřelem. Rána způsobila jedno: neviditelnou nestvůru, která obývala jeskyni, přiměla na okamžik ke klidu.

Jenže ten vzápětí skončil a další, čtvrtý a nejsilnější výkřik přehlušil všechno ostatní.

Littlecloud cítil, jak mu ten řev proniká až do mozku. Nebyl schopen uvažovat. Vlady nad jeho ztrápeným tělem se ujaly instinkty. Apač kolem sebe kopal a mával rukama jako pomínutý. Svalil se na zem. Zase se postavil. Sám dostal spoustu kopanců a úderů. Téměř se dusil ve zvířeném prachu. Před očima mu tančily ohnivé kruhy. V hlavě mu hučelo. Ušní bubínky ho bolely, protože řev té příšery se rozléhal i nadále.

Cosi objalo Littlecloudovu nohu a on se po tom ohnal nožem, aniž si toho byl vědom. Ústa měl plná písku.

Strop jeskyně nevydržel ohromný nápor zvukových vln. Zřítíl se a pohřbil pod sebou vše, co se v tu chvíli v jeskyni nacházelo...

Carl Schneider se stáhl do bývalé laboratoře Dankwartových, která byla rovnou vedle pokoje, v němž spal Jasper.

Pokud ovšem spal.

Schneider se ani nemusel namáhat, aby slyšel, jak se za dřevěnou stěnou chlapec převaluje v posteli. Občas slyšel, jak zasténal, jak cosi kóktavě zablábolil, a úplně nejhorší byly chvíle ticha mezi tím vším.

Ačkoliv už bylo po půlnoci, vědec neměl klidu. Hlavou mu táhlo příliš mnoho myšlenek. Ve svitu několika svíček se pokoušel najít rozptýlení tím, že dával do pořádku některé z laboratorních přístrojů, jež tady Dankwartovi zanechali. Jenže brzy přišel na to, že by k tomu potřeboval elektřinu, a ta tady nebyla. Dieselový agregát v přístavku prozkoumal, už když přišli. Chyběla – stejně jako v případě auta, kterým přijeli – nafta.

Nějakou dobu tedy víceméně nečinně seděl a poslouchal, co se odehrává ve vedlejší místnosti. Občas se probíral vlastními myšlenkami.

Jeho osobní situace se ve velmi krátké době radikálně změnila. Takřka obratem se vymanil z oblasti Pounderova vlivu. Nepochopitelné síly ho přenesly na stejně nepochopitelnou „vzdálenost“ sto jedenadvaceti milionů let. Kvůli problému, který představoval Pounderův lov na děti, zapomněl Schneider na své dřívější obavy.

DINOLAND se začal nekontrolovaně rozšiřovat. Stále rozsáhlejší časové skoky otrásaly časoprostorovou soustavou. Čas se stal nestabilní veličinou a všechno to připomínalo dominový efekt: jeden kámen se převrátil, povalil další a ten převrátil následující... Nakonec pak jsou povaleny všechny.

Bylo to snad důvodem, proč se nezastavila výměna hmoty, když Littlecloud vypnul gama cyklotron?*)

Nebo byla příčina spíš v tom – kde ji Schneider tušil už dlouho, aniž by našel pochopení u příslušných nadřízených míst – že totiž reaktor poháněný antihmotou stále ještě pracuje a vytváří obrovská kvanta energie?

Mainland a Littlecloud sice tvrdili, že to tak není, ale jak to mohou vůbec posoudit? Copak může laik poznat, zda žhavé srdce cyklotronu právě prodělává fázi prázdného běhu, nebo zda skutečně přestalo pracovat?

Schneider o tom pochyboval.

Pochyboval o tom stále víc, během těch let, co se zabýval intenzitou a četností časových skoků.

A teď se on sám dostal do epochy, v níž reaktor podle jeho názoru i nadále fungoval a znamenal zkázu nejen pro Ameriku, ale pro celou zeměkouli.

A co udělal?

Nic.

Alespoň ne, aby odvrátil nebezpečí. Místo toho podlehl fascinaci, která z těch dětí vycházela...

Otevřel oči a zaslechl Nad'u procházet po chodbě. Patrně už poněkolkáté marně vyhlížela svého přítele, který se měl již dávno vrátit.

Jasperův přitlumený hlas prozrazoval, že Nad'a je zase u něj. Schneiderovi to bezděky připomnělo, že ta neobyčejná žena měla pravdu: Jasper zřejmě nebyl „špatný“. Byl prostě jiný než ostatní. Pokusil se přece ve skladu Schneidera zachránit před dinosaury. Už tam se ukázalo, že s tímhle chlapcem není všechno v pořádku. Že se liší od svých vrstevníků. Jeho pokus uniknout se Schneiderem do blízké budoucnosti ztroskotal. Littlecloud musel zaskočit jako anděl strážný...

Schneiderovy myšlenky se zase rozběhly jiným směrem. K chybě,

*) Viz Dinoland sv. 3: Stanice v pravěku.

které se dopustil ještě předtím, než ho „unesl“ Alexandr. Měl ve zvyku brát si s sebou všude na cesty základní propočty, které tenkrát prováděl k realizaci projektu LAURIN: nosíval je v příručním zavazadle, kde byly nejméně nápadné. Tyto matematické a fyzikální vzorce měl s sebou i při příchodu do DINOLANDU. Pracoval na nich v každé volné chvíli, protože chtěl najít důvod selhání projektu. Doposud nikdo nevěděl, co tenkrát způsobilo onu katastrofu, a Schneider tvrdošíjně odmítal, aby jeho práci prověřila jakákoliv neutrální instituce. Nevěřil už, že by existovali neutrální vědci. Znal teď již Poundera lépe než na začátku a věděl, že by se tomuto generálovi posedlému po moci, vydal docela napospas, kdyby mu poskytl rukopisy svých prací.

Jisté písemné poznámky ovšem existovaly, protože Schneider neměl fotografickou paměť a nechtěl riskovat, že v jeho úvahách vznikne ještě větší chaos.

Když pak došlo k definitivní roztržce s Pounderem, dal bývalý vědecký šéf projektu Laurin obálku s těmito základními údaji profesorovi Sondstrupovi. Ten nebyl sice o obsahu informován, ale až obálku otevře, pochopí.

Schneider byl pod tlakem událostí, když to udělal. Očekával od Poundera, že ho nepustí z dosahu svého vlivu živého. Chtěl tedy pro tento případ zachránit alespoň plody své práce – možná by z nich bylo možno usoudit na jisté cesty, jak překlenout trhlinu v časoprostoru.

Schneider sám se už téměř vzdal nadějí, že by tento problém vyřešil „vědecky“.

Teď litoval, že podklady prostě nezničil. Obával se, že Pounder by se údajů mohl zmocnit a napáchat s nimi další škody...

Z trudnomyslnosti vyrušilo Schneidera zaklepání na dveře laboratoře. Krátce zaváhal, protože Nadin hlas pořád ještě slyšel docela zřetelně z vedlejšího pokoje. Trochu toporně se zvedl a šel otevřít. Náhodný pohled do zrcadla mu odhalil ztrápeného muže, ve kterém téměř nepoznával sám sebe.

Jeho překvapení ještě více vzrostlo, když otevřel dveře. Byl to Alexandr, který prosil o rozmluvu.

„Nemůžu spát,“ řekl pobledlý chlapec, v jehož melancholických očích to zářilo přímo strašidelnou moudrostí. „Ani ostatní nemůžou usnout. Už nejsme unavení...“

Probral se a už to samo bylo zázrakem.

Littlecloud přitáhl nohy k tělu. Cítil, jak se mu do něj vrací život, ale připadalo mu to spíš jako trest. V ústech měl bahno. Vytvořil ho písek a sliny. Littlecloud ho vyplivl, ačkoliv tímhle často bezděky prováděným úkonem z duše opovrhoval. Žádný Indián neplive na zem svých otců. Teď to však bylo nutností, aby se ještě nakonec neudusil.

Nad ním se třpytily načervenalé hvězdy. Měsíc visel na obloze jako přimhouřené oko. Byla stále ještě noc. Apač krvácel z četných odřenin. Bolesti ale cítil především na místech, která přišla do styku se sítí a kde ho sevřelo ono cosi.

V měsíčním světle bylo vidět kráter, který vznikl zřícením půdy. Ze skály, která ono místo překrývala, trčela teď do výšky pouze malá špice jako nějaký pomník.

Kolem Littleclouda vládlo naprosté ticho.

Jak jsem se z toho vůbec dostal?

Posadil se a spatřil na své noze podivnou věc, která se hýbala. Sáhl po ní. S ohromnými bolestmi si ji odtrhl od kůže. Bylo to chapadlo, které se přes látku kalhot přisálo jako pijavice k hýždí.

Littlecloud chvíli potěžkal odtržené chapadlo v ruce a pak ho s odpořem odhodil do tmy. Připomnělo mu to zážitek, který se také odehrál kdesi tady venku. Při zřícení helikoptéry, při němž zahynul pilot, spatřili on, Mainland a ještě jeden muž tvora, který se pohyboval pod pískem a z něhož krátce spatřili pouze chapadlo.

Littlecloud se v duchu ptal, jestli padl do sítě právě tohoto tvora.

Současně mu myšlenky zabloudily k Mainlandovi a uvědomil si, kolik společného toho už s tím člověkem zažil. Jejich společná pouť do šedivého, nyní purpurového pravěku vlastně začala setkáním na Mainlandově policejní stanici. Od té doby jako by uplynula celá věčnost...

Littlecloud se vrávoravě postavil. V dosahu nebylo nic, čím by si mohl ošetřit rány. Vrátit se na farmu však nepřicházelo v úvahu. Do města bylo blíž. Mnohem blíž. A Littlecloud se vydal na cestu s jasným úkolem, který si dal sám. A chtěl ho za každou cenu splnit!

Teprve když se potácivě dal do chůze, zjistil, že ztratil i poslední zbraně. Nůž i revolver mu musely někde vyklouznout, když měl na chvíli ochromený rozum a jednal pouze v pudu sebezáchovy. Jako krtek se prohrabal na povrch a byl teď naprosto bezbranný. Jakýkoliv nepřítel teď pro něj mohl znamenat vážné nebezpečí. A po nocích se jistě okolím potuluje spousta dravých dinosaurů...

Zapudil tyto úvahy, které stejně nikam nevedly. Silueta města, které nepůsobilo nikdy tak ponurým dojmem, jako v epoše elektřiny, se přibližovala jen velmi pomalu. Littlecloud vynakládal poslední zbytky sil. Několikrát ho varoval opět už spolehlivě pracující sluch, takže včas stihl vyhledat úkryt, než se kolem něj přehnaly nejasné, těžce dusající stíny. Občas byl nepřítel dokonce aktivní – zarazil se a začal věřit. Ale i tito nebezpeční tvorové Littleclouda ušetřili, takže už pomalu začal věřit v jejich soucit.

Pohybovat se ve městě bylo ještě riskantnější než v pustině za ním. Každá ruina skýtala nebezpečí zákeřného útoku. Littlecloud sebou při každém šramotu trhnul a občas potom celé minuty zůstal strnule stát, než se odvážil dalšího kroku.

Zhruba tři hodiny mu trvalo, než se dostal z periferie do centra města. Věděl, že nemá smysl, aby zamířil k osadě. Necítil se natolik silný, aby se mohl pustit do nějakého konfliktu, a tak se uchýlil k nekonvenčnímu řešení.

Hodlal požádat o pomoc Stíny...

Místem pobytu lidí označovaných jako Stíny byl už dlouhou dobu Ceasar's Palace. Tito lidé byli ztělesněním hráčské vášně, dokonalé ztráty smyslu pro realitu a izolace. Protože se neuchylovali k násilí, nechal je Mainland, ať si vedou život podle svého gusta – stranou od zbytku ostatních lidí.

Před necelým rokem se všichni přestěhovali do míli vzdáleného Grand Slam Canyon. Nahromaděné zásoby, které se zpočátku zdály nevyčerpatelné, pomalu došly a ani nové útočiště nesplnilo jejich očekávání. Po několika měsících začal Mainland s dodávkami nejpotřeb-

nějších potravin pro tyto ztroskotance, kteří však na oplátku nepřispívali vůbec ničím k všeobecnému blahu.

Před necelým měsícem ale došlo k záhadnému odmítnutí oněch „almužen“ – jak se vyjádřil Ken Forge, mluvčí posedlých hráčů. Odmítli přijmout potraviny, které vypěstovali ostatní lidé a to se zdůvodněním, že i Stíny jsou od nynějška samozásobiteli. Podrobnější informace nepodali, ale nikdo z hráčů netrpěl příznaky podvýživy. Jejich nepřirozená bledost nikoho neudivovala, protože se vědělo, že tihle lidé buď hrají, jedí, nebo spí. Sluneční světlo jim bylo protivné, kasina si schválně zatemňovali a i když tu a tam dovnitř pronikl paprsek, nenapravil to, co tak ostatní doba zničila.

Littlecloud opravdu nikdy nepociťoval lítost nad těmito existencemi, které před pěti lety záměrně unikly před evakuací. Dobrovolně se rozhodli pro život, který vlastně pro normální lidi vůbec životem nebyl. Dnes ovšem – v této chvíli – byl Littlecloud rád, že Stíny existují. Právě díky jejich podivínství bylo pravděpodobné, že se o ně Pounderovi vojáci nebudou příliš zajímat, i kdyby je už objevili.

Doufal, že u nich dostane to, co potřeboval nejnutněji: zásoby, s nimiž by mohli děti i dospělí na odlehle farmě alespoň nějakou dobu přežít. Bude muset absolvovat tuto cestu ještě několikrát. To věděl už teď. Ale možná, že by mu mohli dát i trochu benzínu, aby mohl naložit na jízdu v noci vůz...

Tyto naděje popoháněly Littleclouda přes četná zranění dál ke Grand Slam Canyonu. Když se konečně ocitl před vchodem do této kdysi tak nádherné budovy, všiml si za žaluziemi oken ve vyšších patrech světla. Viděl také, že dveře byly rozbité. Na kobercích se jasně rýsovaly otisky vojenských bot. Nedalo se z nich ovšem poznat, kdy se sem vojáci dostali. Každopádně Littlecloud zpozorněl.

Vyšel po schodech nad vstupní halou a brzy zaslechl hluk čilého herního provozu.

Vzápětí pochopil, že jeho obavy byly bezdůvodné. Mezi postavami obklopujícími stoly nespátl nikoho v uniformě. Zarazila ho ovšem rozjařená nálada, která tady panovala. Nepřicházel sice s Kenem Forgem ani s ostatními hráči do styku příliš často, ale měl na ně mnohem pochmurnější vzpomínky. Docela z nich vyprchala radost ze všeho, co dělali. Ani věční pijáci nebyli právě výlupkem veselí jen proto, že se pokoušeli udržet své delirium na setrvalé úrovni.

Ted' tady však vládla přímo nadšená nálada!

Littlecloud zavrtěl hlavou a zamířil z temné chodby k lidem shromážděným ve světle svíčkového lustru. U ruletového stolku spatřil šedovlasého Forge a pohled na něj mu zasadil další ránu. Právě Forge vždy dbal na vnější vzhled. Jenže s tím ted' byl konec. Vlasy měl neupravené. Visely mu zplihle přes uši jako mokré seno a smoking měl celý posetý skvrnami.

Několik žen se napřed na Littleclouda zadívalo a pak se rozhihňalo jako děvčátka při prvním rande.

„Rede!“ zvolal Forge, jako by vítal starého přítele. Zamával na Littleclouda balíčkem stodolarovek a zdálo se, že ho příchod zakrváceného a ušpiněného Indiána vůbec nepřekvapuje. „Kolik sázíte, Geronimo?“ Pozornost u stolů se opět přiklonila ke hře. Většina přítomných pokračovala tam, kde před chvílí přestala. I Forge se už chtěl odvrátit.

Littlecloud se nemohl zbavit dojmu, že za některými z dveří číhají vojáci a jen čekají na to, aby se na něj mohli vrhnout. Příležitost k tomu by nemohla být vhodnější – byl naprosto bezbranný.

Byl vyvedený z míry. Na stolech stály láhve od vína, jejichž obsahem ale byla spíše voda. Littlecloud chmatl po nejbližší láhvi a dychtivě se napil.

Nikdo si toho nevšímal. Otřel si ústa, vypil ještě dvě sklenice a pak přistoupil k Forgovi, který už opět sledoval běh kuličky v ruletě.

„Copak se to tady děje?“ zeptal se Indián.

Forge na něj tázavě a pobaveně pohlédl.

„Měli jsme... návštěvu.“

„Vojáci?“

Forge přikývl, jako by se nic nedělo. „Neměli chuť tady zůstat...“

„Byli to Mainlandovi vojáci?“ Zdálo se, že Forge nepochopil, co tím myslí. Najednou zvedl ruce do výšky, hlasitě se rozchechtal a nechal padat bankovky dolů. Littlecloud nevěděl, zda skutečně vyhrál. Ztratil trpělivost a dost nešetrně odvedl Forge do kouta. Šedovlasý muž se nebránil. „Potřebuju pomoc!“ řekl Littlecloud.

„Vypadáte špatně.“ Forge zřejmě poprvé zaregistroval, že jeho protějšek vypadá poněkud jinak než obvykle.

„To teda máte postřeh,“ pochválil ho Apač cynicky. „Kdybyste byl tak laskav a mohl mi pomoci ze svízelné situace...“

„Ale jasně!“ Forge ho plácl do ruky, v níž ještě zřejmě pořád vězely ony pichlavé bodliny. Littlecloud cítil, jak mu zaslzely oči, ale ovládl se a řekl příškrčeným hlasem: „Díky!“

„Kolik potřebujete?“ zeptal se a začal hledat po kapsách saka. Velice rychle našel, co hledal a strčil Littlecloudovi tlustý svazek bankovek. „Stačí?“

Littlecloud si odevzdaně povzdychl. „Nepotřebuji peníze – potřebuji jídlo a trochu benzínu, jestli máte...“

Nic zřejmě nemohlo otřást Forgou dobrou náladou.

„Můžeš dokonce dostat auto, kamaráde,“ řekl spikleneckým tónem a v náhlém návalu důvěrnosti. „Ode mě dostaneš všechno, mám dnes narozeniny... Nebo svátek?“ Na chvíli se zaraženě odmlčel, pak se zase zatvářil rozjařeně. „Vždyť je to fuk! Slavit se dá všechno! Máme čas...“

„Kdy bych to mohl dostat?“ zeptal se Littlecloud, kterému z toho všeho bylo spíš úzko.

„Kdy chceš! Kvůli tobě dokonce přeruším i hru!“

Littlecloud zaváhal. „Tak to bych se nejdříve dal trochu do pořádku. Očistil bych si rány, ovázal si je...“ Dokonce ani to, že otevřeně poukázal na jasně viditelná zranění, nezanechalo žádný účinek. Forge sice ukázal na dveře, ale o zraněních se jediným slovem nezmínil.

Littlecloud se přinutil nepřemýšlet o tom. Nechal Forga stát a zamířil ke dveřím, za nimiž našel všechno, co potřeboval k provizornímu ošetření ran. I v této místnosti svítily svíčky.

Podle zápachu musely být nedaleko záchody, které už dlouhou dobu nikdo neuklízěl. Tento problém lidé v osadě už dávno zvládli. Teprve v této době oceňovali tak samozřejmé věci jako tlak vody ke splachování.

Když se Littlecloud po hodině vrátil zpět do herny, chvíli bojoval s pokušením zalézt si někam do kouta a na pár hodin si odpočinout. Z farmy byl už příliš dlouho pryč. „Platí stále ještě vaše nabídka?“ zeptal se Forga.

Jeho dobrá nálada byla ta tam. Vypadal sklesle. Ani od ostatních stolů se už neozýval smích.

Hráč přikývl. „Stejně jsem chtěl dolů.“

„Dolů?“

„Do sklepa. Do podzemní garáže...“

„Máte tam zásoby potravin?“

„A-“ Forge si odkašlal. „Auto.“

Littlecloud považoval za veliký úspěch už to, že si hráč vůbec na jejich předchozí rozmluvu vzpomněl. „Dobrá, tak pojďme.“ Forge se odpotácel od stolu. Littlecloud s překvapením zaregistroval, že se zvedli i ostatní a vydali se za nimi. „Kam všichni jdou...?“

Forge na otázku nezareagoval. Littlecloud se zařadil do davu, který vycházel z herny a sestupoval po schodech. Někteří nesli v rukou svíce. Bylo to více než podivné, a kdyby Littlecloud neměl jinou možnost, bylo by mu milejší odejít odtud. Snažil se zachovat chladnou hlavu. Za několik minut se dostali do podzemních garáží. Dva muži se opřeli do dveří, které by Littlecloud bez problémů otevřel sám. Ostatní se hned nahnuli dovnitř. Apat uposlechl svůj instinkt a držel se poněkud zpátky.

Když pak o něco později dveřmi prošel, sevřelo se mu hrdlo.

Zejména když pochopil, co měl Forge na mysli, když mluvil o zásobách....

DINOLAND

Situace se uvolnila. Hooverskou přehradu už neohrožovaly další časové skoky. Podle všech pozorování byly ty poslední dva mimořádnosti, která se už nebude opakovat.

Mezitím došlo k několika dalším skokům běžného rozsahu. Uskutečnily se daleko od Lake Mead a přinesly jen nepatrné přírůstky pravěké flóry a fauny.

Bílý dům už Poundera netrápil. I tam zřejmě převládl optimistický názor, že obávaná katastrofa je zažehnána. Současně bylo ovšem obyvatelstvo preventivně varováno, že v dohledné době přece jen bude muset údolí opustit, pokud nechce riskovat transfer do pravěku. Protože fakt, že se DINOLAND zvětšuje, již nebylo možné před pečlivými pozorovateli a především před sdělovacími prostředky zatajit.

Zatímco prezident tedy mlčky vyčkával, ohlásil se u generála Pen-

tagon. Ptali se na Moiru Sheaverovou, mimořádnou pověřenkyni ministerstva obrany. Pounderovou „velmi smutnou“ povinností bylo upozornit na to, že vyslankyně se při odletu do Flagstaff u v Arizoně dostala do prvního neočekávaného časového skoku. Se vši pravděpodobností při něm i s pilotem zahynula. Existovala přesná dokumentace onoho neštěstí. Ta byla ovšem bohužel zničena v důsledku totálního výpadku proudu, který na několik minut po dobu přítomnosti onoho chlapce z pravěku ochromil stanici...

Pounder se potutelně usmíval, když o tom uvažoval. Vypadalo to, jako by mu všechny okolnosti hrály do karet. Kdyby jen ještě dal Kenya o sobě nějak vědět, nebo kdyby se tady objevil i s malými zajatci...

„Už máme k dispozici výsledky, pane,“ řekl Mulligan, který zorganizoval onu věc se Sheaverovou. Sešli se v konferenční místnosti zabezpečené proti odposlechu. „Je to tak, jak jste předpokládal. S pravděpodobností devětadevadesát procent!“

Pounderovy rty se stáhly do ďábelského úsměšku. „Tak vydejte můj příkaz všem příslušníkům armády. Každý musí vědět, jak se má zachovat v okamžiku X.“

Mulligan ledabyle zasalutoval.

Mohl si to dovolit.

O 120 milionů let dříve

„Rover,“ řekl profesor Carl Schneider. „Černý rover...“

„Mám schovat děti?“ zeptala se Nad’a.

„A kam?“ Vědec se smutně usmál a pokračoval v pozorování. „Má tmavá skla... zatraceně. Nic za nimi nevidím...“

Cílevědomost, s jakou se civilní vůz v prvních ranních červánkách blížil, přece jen při všech pochopitelných pochybnostech vzbuzovala naději. Především, když si všimli, že auto za sebou vleče jakousi rohož, která hned smazávala stopy vozu v sytkém písku!

„Dokázal to!“ zamumlala Nad’a už po několikáté. Krčila se se

Schneiderem za parapetem okna a dlaně měla složené jako při modlitbě. „Konečně je tady...”

„Děti vyprávějí hotové divy o vašem instinktu,“ řekl Schneider. „Musela jste to tušit už dřív... Přiznávám, že jsem poněkud zklaman...”

„Občas z vás skutečně nemluví geniální vědec,“ odsekla podrážděně Nad’a.

Nemuseli už čekat dlouho. Rover zajel na dvůr a když bouchly dveře, Nad’u už nic nedokázalo zadržet. Venku padla Littlecloudovi do náruče – a tu si uvědomila, co se s ním stalo.

Odtáhla se od něj, aby mu nezpůsobila bolest. „Co se stalo? Čekáme už tak dlouho...”

„Nešlo to dřív.“ Odpověď byla značně stísněná.

Ven vyšel Schneider, ťukl si na pozdrav ke spánku, nedůvěřivě se zadíval na vůz a pak si ho šel prohlédnout zevnitř. Když se vrátil, řekl zklamaně. „Pár kanystrů benzínu, spousta zbraní – ale ani jedna konzerva s něčím k jídlu! Copak jste vůbec nic nesehnal?”

„Ale ano,“ řekl Littlecloud podivným tónem. „Ale asi by vám to nechutnalo.“

„Co se stalo?“ zopakovala Nad’a. „Vypadáš, jako by ses měl každou chvíli sesypat.“

„Taky že jo.“ Usmál se i navzdory bolestem, které ho trápily. „Jak to vypadá tady?”

Nad’a se vyhnula jeho pohledu.

„Musím s vámi hovořit,“ řekl vědec, „a to velmi naléhavě.“

„Co by mohlo být naléhavějšího, než chvíle spánku?“ zeptal se Apač.

„Budoucnost,“ řekl Schneider.

Littlecloud vylíčil scénu, která se mu naskytla, když prošel dveřmi v podzemní garáži pod Grand Slam Canyonem.

Když se usadili na schůdcích verandy a vychutnávali východ slunce, které vystřídalo temnou noc, začal vyprávět.

„Houby. Obrovská plocha byla porostlá kulturou hub – i stěny a nosné sloupy... všude rostly zelené houby veliké jako ruka s tenkými kloboučky, ze kterých visela zelená vlákna. A tato vlákna se vzájemně proplétala a vytvářela předivo podobné koberci. Byl tak pevný, že Stíny po něm mohly chodit. Posbíraly pár exemplářů – ale ne víc, než mohli přímo na místě sníst...“

„Oni to vážně jedli,“ Nad’a se zatvářila kysele. Už jen Littlecloudovo líčení v ní vzbuzovalo hnus.

„Nejen že to jedli.“ Littlecloud zavrtěl hlavou, jako by si teprve teď uvědomoval plně celou skutečnost. „Oni to hltali. Chovali se, jako by jedli tu nejvybranější lahůdku. Forge se mě zeptal, nač čekám.“

„Nač čekáte?“ zeptal se Schneider, který jen stěží ovládal to, co jej samotného tížilo na duši.

„Zval mě k jídlu,“ řekl Littlecloud a i on sešpulil výrazná ústa. „Docela vážně si myslel, že mi tím prokazuje ohromnou laskavost a vůbec nechápal, že odmítám.“

„Tys to nezkusil?“ ujistila se Nad’a napjatě.

„Samozřejmě že ne,“ řekl. Pak mu po tváři přelétl zamyšlený výraz.

„Ačkoliv jsem měl vnitřní nutkání to zkusit – skoro jako by to lákalo.“

„Ty houby?“

Littlecloud přikývl. „Myslím, že ať už jsou ty houby odkudkoliv, jsou velice nebezpečné. Stálo mě to spousty sil, odolat. Tuhle sílu zřejmě Stíny při prvním setkání neměly.“

„Co tím chcete říci?“ zeptal se Schneider.

„Ti lidé se chovali, jako by byli pod vlivem drog,“ odpověděl. „Jejich euforie, když jsem přišel, rozhodně nebyla normální. A těsně předtím, než se v mé přítomnosti šli zase těch hub najíst, vypadali naprosto vyčerpaní a zesláblí. Když se najedli, vypadali zase skvěle.“

„A normální potraviny nemají?“

Littlecloud zavrtěl hlavou. „Nemají. Zdá se, že se živí výlučně těmi houbami a vodou. Ale dokonce i v té vodě, kterou pijí, jsem pak viděl jakási vlákna, a obávám se, že jsem jich taky trochu pozřel.“

Nad’a se podívala vyděšeně.

„Máte snad nějaké potíže?“ zeptal se znepokojeně Schneider.

„Mám jich tolik, že nedokážu přesně rozlišit, co může mít jakou

příčinu!“

„Bez potravin, ale zato se spoustou benzínu a zbraní,“ řekl Schneider a pokyvoval přitom hlavou. „Mohli bychom si teď pohovořit o mém problému?“

„Jaký problém můžete mít vy?“ Littlecloud se opřel o Nad'u, která mu vlhkým hadříkem opatrně omývala poraněný obličej. Vedle ní stála nádoba s vodou. Nikdo nevěděl, odkud vodu vzala. Pitná voda byla totiž jedním z největších problémů.

Schneider skousl spodní ret a pak konečně odpověděl.

Littlecloud poslouchal. A pak řekl: „Zapomeňte na to!“

„Zapomenout?“ vyprskl vědec. „Vy patrně nechápete, co se stane, když se ty materiály dostanou Pounderovi do rukou!“

„Co horšího by se mohlo stát, než doposud?“ opáčil Littlecloud.

„To je vaše poslední slovo?“

Littlecloud vstal a vzal Nad'u za ruku. „Půjdu si teď lehnout,“ řekl. „Vzbud'te mě za dvanáct hodin nebo až to bude potřeba.“

„Co chcete dělat?“

„Musím ještě jednou do města.“

„Kvůli zásobám?“

„To také...“

Víc už z něj nedostali.

Nad'a se podívala z okna. Schneider seděl s dětmi ve stínu kůlny. Nelíbilo se jí, jak intenzivně se jimi vědec zabývá. Aniž se otočila, zeptala se: „Věříš mu?“

„Komu, Schneiderovi?“ Littlecloud si opatrně natáhl šaty, které mu Nad'a alespoň trochu vyčistila. Stejně provizorně mu ošetřila obvazy z lékárničky auta rány a odřeniny. Obdivně si přitom prohlížela Littlecloudovo svalnaté tělo. Každého jiného muže, kterého znala, by události, jež prodělal Apač, vyřadily na dlouhou dobu.

Littlecloud byl ovšem jiný.

Přikývla. Poté, co se Littlecloud probral z hlubokého spánku, si s ním promluvila o všem, co se přihodilo za jeho nepřítomnosti. Zejmé-

na podrobně vylíčila Jasperovo utrpení a přes všechno, co chlapec způsobil, se ho zastávala. Nevynechala ani svůj neskutečný zážitek s onou „mezizónou“.

„Ty mu nevěříš?“ Littlecloud pozvedl obočí.

Byla to otázka na tělo a Nad'a uvažovala dlouho, než odpověděla.

A pak to stejně udělala další otázkou. „Jak mazaný je podle tebe Pounder?“

Okamžitě pochopil, kam míří. S úsměvem zavrtěl hlavou. „Tak na tohle honem rychle zapomeň. Schneider není Pounderův poskok. Řeklas přece, co povídal Alexandr. Ten kluk by jako první poznal, kdyby Schneider jednal se zlým úmyslem...“

„Jsi si tím jist?“

„Ano.“

„Tak proč jsi mu neřekl, že se chceš do města vrátit především proto, aby ses podíval, co je s Mainlandem?“

Littlecloud k ní přistoupil a opatrně ji vzal za ruce. „Protože jsem taky jenom člověk – a teď jsem na Schneidera trochu naštvaný.“

„Proč?“

„Protože jsme se před pěti lety s Paulem mohli přetrhnout, abychom ten zatracený cyklotron vypnuli – a on si teď přijde a tvrdí, že ten stroj pořád pracuje – na volnoběh, jako by to bylo nějaké autíčko na setrvačník!“

„Tobě se to zdá nemožné?“

Podivně na ni pohlédl. „To jsem neřekl. Já do toho vůbec nevidím. Schneider se v tom patrně vyzná mnohem lip než já. Ale já hodnotím priority. A podle mě potřebují teď děti a lidé v osadě naši podporu. Chci zjistit, jak to tam vypadá, protože...“

„Protože...?“

„Mám starosti o Paula.“

Neptala se dál. Věděla, oč jde. „Dávej na sebe pozor,“ řekla jen. „Při tom tvém posledním výletě jsem si uvědomila, jak by to bylo hrozné, kdybych tě ztratila.“

Políbil ji.

Připadalo jí, že velice krátce.

„Dám na sebe pozor. Můžeš mu to říct, až budu pryč. A...“

„A?“

„Dávej na něj pozor.“

„Já myslela, že mu důvěřuješ.“

Přikývl. „Důvěřuj, ale...“

„... ale prověřuj,“ dokončila za něj.

Její pohled přelétl za Littlecloudovo rameno ven, kde sedělo čtrnáct dětí v kroužku kolem Schneidera a – jak to vypadalo – diskutovalo s ním. Naděa pocítila náznak žárlivosti. Doprovodila Littleclouda ke dveřím. Nechal jim tady spoustu zbraní a především všechen benzín, bez kterého se mohl obejít. Nejdůležitější ovšem byla vysílačka, kterou zavěsil Naděa kolem krku.

Zbytek si nechal.

„Frekvence je nastavená,“ řekl. „Ohlásím se ale jen v nejnnutnějším případě.“

Přikývla.

„Kdybyste museli z farmy utéct,“ usmál se poněkud křečovitě, „člověk nikdy neví – držte se východním směrem. Je tam spousta možností úkrytu a já budu alespoň přibližně vědět, kde vás mám hledat.“

To mu slíbila, i když ji zamrazila vyhlídka, že by skutečně museli utéci do divočiny.

Z mírné dřímoty, do níž Soňa Martelliová upadla během přemýšlení, ji vyrušilo drsné dunění. Pobledlá pětatřicetiletá vdova zvedla hlavu. Srdce se jí najednou prudce rozbušilo.

Venku opět něco tvrdě bouchlo do dřeva. Zůstala ležet na pohovce jako přimražená. Nedokázala dát dohromady jedinou kloudnou myšlenku. Strach ji doslova ochromil.

Teprve po chvíli, když hluk neustával a přimísily se do něj i chraptivé příkré hlasy, rozechvěle vstala.

Pak opatrně otevřela, když zvenčí kdosi kopl do dveří. Dveře praštily ženu do ramene a odmrštily ji dozadu. Nepodařilo se jí udržet rovnováhu. Se záupněm se uhodila o stůl, svalila se na zem a zůstala ležet.

Dovnitř vtrhly okované těžké holínky. Tmavé, neznámé tváře nad

tuhými límci uniforem signalizovaly, že tito muži přišli, aby...

„Soňa Martelliová?“

Pomalu přikývla.

„Kde je váš syn, paní Martelliová?“

Jen zírala.

„Váš syn, paní Martelliová! Musíte přece vědět, kde je vaše dítě...!“

Byli tři. Zákeřně se chechtali.

„Ne!“ vysoukala ze sebe žena. Pokoušela se opřít o stolec a vstát. Kdosi jí odstrčil ruce a ona se zase svalila na zem. Vykřikla. „Ne! Nevím! Jaspera odvedli... Nikdo neví kam...!“

Těsně před očima se objevila jedna z tváří. „Pořádně si to rozmyslete!“

Zvedla ruce, aby si chránila obličej, ale přesto dostala tvrdou ránu a hlava se jí prudce otočila stranou. Rozplakala se a pokoušela se vstát.

„Rozmyslete si to, paní Martelliová!“

Během jízdy do města měl Littlecloud dost času, aby si hlavou nechal projít dosud nevyřešené problémy. Přitom dospěl k názoru, že při současné strategii mohou nakonec zbýt pouze poražení.

Navzájem se tedy potírají, ačkoliv přežití v této epoše záviselo na tom, že individuální přání se podřídí zájmům celku. Malá osada lidí v Las Vegas byla ještě v dětských plenkách – ale poté, co se objevili Pounderovi vojáci, bylo otázkou, zda z nich vůbec kdy vyroste.

V porovnání s tím byly problémy – jako změněné chování Stínů – naprosto bezvýznamné. Littlecloud pochopil, že proti soupeři, jako je Pounder, nemají dlouhodobě šanci. Měl v rukou všechny trumfy a mohl jim házet pod nohy další a další klacky.

Něco jiného by bylo, kdyby ono cestování časem – i když ho bylo možno využívat pouze jedním směrem – navždy skončilo. Kdyby už Pounder neměl možnost posílat sem další lidi, kteří by tady jednali v jeho zájmu. S jednou skupinou vojáků si tady možná poradí. Možná se jim podaří i uchránit děti před cizím nebezpečím...

Ale tady už začínaly další problémy. Jejich schopnosti se budou rozvíjet dál stejně jako jejich samostatnost. Absolutně nikdo nemůže předpokládat, kam tento vývoj vyústí.

Stanou se lidmi, kteří budou ovládat čas.

Nikdo je nepřinutí, aby zůstali v této archaické době. A pokud se ocitnou tam, odkud přišli jejich rodiče – byť jen ze zvědavosti, záhy budou nápadní. Zorganizují na ně hon a pokusí se je získat na stranu vládnoucí moci. A jestliže nebudou souhlasit, vyvine se na ně jemný nátlak. Později možná už ani ne tak jemný.

S takovými „stroji času“ by vláda byla schopna jakýkoliv stát světa přivést k pádu. Tekly by potoky krve. Přes veškerou lest a zákeřnost by zemřelo v dosud nevídané válce nescíslné množství lidí...

Zbývá jediné východisko, pomyslel si Littlecloud. Můžeme se tady pokusit v malém přežít, ale definitivně se nic nevyřeší, pokud neskončí ty zatracené časové skoky. Vždyť jsou stále silnější. Naše okolí se mění. Dokonce i stupidní mozky dinosaurů, naprogramované na žraní, to zjistily a mění chování těch gigantů, jejichž éra potrvá ještě miliony let, pokud...

Pokud už všechno, co se zdá být jednou provždy dané, nepozbylo svého smyslu!

Lidé už s časem manipulovali tak dlouho, že se „přítomnost“ možná již změnila, aniž by se na zdi ukázalo ono mene tekel...!

Littlecloud zastavil vůz a vypnul motor. Jel bez reflektorů, pouze ve světle hvězd. Ve tmě bylo těžké se orientovat. Kromě toho se bál, že by mohl padnout do rukou hlídky. Nechtěl už spoléhat na to, že byl s většinou vojáků dříve kamarád.

Popojel ještě kus směrem ke středu města, pak vůz zaparkoval a pokračoval pěšky. Zbraň v ruce a brašna s náhradní municí mu ovšem nedodávaly vytoužený pocit bezpečí. Z noci se ozývaly tisíce zvuků, které ho doprovázely na každém kroku. Občas se zastavil a naslouchal, protože si nebyl jist, jestli nezaslechl lidský hovor. Doufal, že záležitost s Papouchosaury se už nebude opakovat, ale jisté pochyby přece jen přetrvávaly. Blížilo se centrum. Temné siluety mrakodrapů. Dřívější pulsující život a záplavu světel města radovánek vystřídaly stíny, které měly ostré drápy a nabroušené zuby. Nebo odjištěné zbraně...

Nikdo ho ovšem neobjevil. Tu náhle spatřil v polorozbořeném do-

mě nazelenalý svit a když se přiblížil, spatřil tytéž houbové kultury jako v domě Stínů. Jejich fosforeskující záře měla v sobě cosi podmanivého a on od ní musel s vynaložením značného úsilí odtrhnout zrak.

Zatímco sklesle kráčel dál, uvažoval, proč si těch bujících hub nevšiml dřív. Přece se tak náhle a prudce nemohlo změnit to, co trvalo celé roky.

Jenže všechno nasvědčovalo tomu, že to tak skutečně bylo.

Vzniklo ohrožení, které způsobilo, že obloha se zbarvila do nachova, že začaly bujet houby, že dinosauři, lovící dříve osamoceně, se sdružovali do smeček. A spousty dalších věcí.

Littlecloud už si nebyl jist, že to je pouze Mainlandův osud, co ho opět táhne do města. Ani ne vědomí, že uprchlíci na farmě potřebují potraviny. Musel se prostě dozvědět, co se děje v osadě. Co se stalo s lidmi. A proč se lidé nepostavili na odpor Pounderovým vojákům.

I v tomto výčtu důvodů by se dalo pokračovat.

Littlecloud toho ale nechal. Jen tak tak se stačil ukrýt v jednom z vchodů domu. Tentokrát byly hlasy skutečné. Ti lidé žertovali o něčem, co patřilo podle Littleclouda k těm nejodpornějším věcem na světě.

A podle jejich řečí zjistil, že poměry jsou tady ještě hroznější, než se obával...

Nadřa vedle Jaspera zaklimbala. Když se zase probudila, jako by do ní vjel blesk. Chlapcova postel byla prázdná. Svíčka na stole už téměř celá dohořela.

Vstala tak rychle, že se jí až zatmělo před očima. Zastavila se, počkala, až nepříjemný pocit zmizí, a pak vyběhla z místnosti. Cítila, intuitivně tušila, že se stalo něco zakázaného.

Z vedlejší místnosti zaslechla děti.

A slyšela i Schneidera.

To přece nemůže udělat, pomyslela si. Už zase!

Když otevřela dveře, utvořily už děti kruh. Uprostřed seděli Schneider a Alexandr. Po Jasperovi nebylo ani památky.

Schneider zíral na Nad'u. Učinil zpola omluvné a zpola litující gesto a pak i s Alexandrem zmizeli.

Nadě ztuhl výkřik na rtech. Nával vzteku vystřídalo cosi, co jí zabránilo vtrhnout do toho kruhu a přinutit děti, aby toho pošetilého pokusu nechaly. Sesula se k zemi. Z bezprostřední vzdálenosti ji zasáhly síly, které uvolnily děti a na okamžik zbavily Nad'u vědomí.

Pihovatého chlapce, který se za ní vynořil v tmavé chodbě a který se protlačil do kruhu svých kamarádů, už neviděla.

A nezaregistrovala ani jeho zmizení.

DINOLAND, brzy ráno

Sondstrup byl pohroužen do rozboru DNK nově objevených druhů dinosaurů, když tu vešel jeden z jeho asistentů a řekl: „Venku se něco děje. Všichni se chovají nějak divně. Po chodbách běhají vojáci a kontrolují každého, na koho narazí. Musel jsem si dojít k sobě do pokoje pro identifikační štítek, protože jsem si ho zapomněl připnout na košili...”

Sondstrup nedal na sobě znát, jak je znepokojen. Využil záminky, aby se mohl vzdálit od svých lidí.

Přímo za dveřmi do laboratorního traktu narazil na zmíněnou kontrolu.

„Můžete projít, profesore,“ řekl seržant, který ho ihned poznal.

„Co se děje?“

„Lituji, o tom nesmíme mluvit. Pochopte, prosím...”

To ovšem Sondstrup nehodlal. Dříve než stačil cokoliv odpovědět, zaslechl z vysílačky, kterou měl voják zavěšenou kolem krku: „Purpur – poplach! Všichni s rozkazem Alfa okamžitě k bráně čtyři! Nález! Je to dítě! Sedí...”

Sondstrup nechtěl věřit svým uším.

Voják si přitáhl vysílačku k ústům, potvrdil příjem a rozběhl se pryč.

„Purpur – poplach?“ zvolal za ním Sondstrup, ale nedostal odpo-

věd'.

Pak zamířil sám k bráně čtyři. Nebyl to normální malý průchod v oplocení, ale servisní brána. Tu a tam bylo třeba z plotu odstranit mrtvoly uhynulých zvířat. Servisní brány byly konstruovány tak, že napájení vysokým napětím mohlo být zvlášť v nich vypnuto, aniž by tím byla narušena bezpečnost ostatního oplocení.

Sondstrupovi stačilo pět minut, aby se dostal na místo, odkud měl přehled přes okolí brány. To, co se tam dělo, mu vyrazilo dech. Současně si všiml, že několik vojáků kromě těžkých zbraní s náboji omamných látek vleklo i podivné krabice, které vypadaly jako obrovité přenosné akumulátory.

Jednotka se blížila k bráně, jejíž obranné mechanismy zřejmě potřebovaly k deaktivaci delší dobu, než bylo v této situaci žádoucí.

Sondstrupův pohled zamířil za oplocení.

Musel si protřít oči, protože ten pohled byl prostě fantastický.

Za ochrannou zónou byl ještě notný kus lesa vykácen, aby bylo možno včas zpozorovat případné blížící se nebezpečí. Vlastní prales začínal asi o dvě stě metrů dál. A tam, na okraji džungle, stál ohromný exemplář Stegosaura, jehož rohovité desky trčící z hřbetu sloužily nejen jako obrana proti nepřátelům, ale – jak vědci již delší dobu tušili – k regulaci tělesné teploty.

Jenže Stegosaurus sám nebyl vlastní příčinou celého toho rozruchu!

Hlas z vysílačky měl pravdu.

Dítě!

Sondstrupovi vytanul na mysli bezděky profesor Schneider, o němž od jeho záhadného zmizení neslyšel. Vyrojila se spousta zvěstí o údajném profesorově únosu, při němž měl prý opět sehrát úlohu jakýsi chlapec.

Snad ne tentýž, který teď mával támhle na okraji lesa?

Pohled ani při delším sledování neztrácel nic ze své absurdnosti. Sondstrup bezděky čekal, že se z džungle co nevidět vynoří nějaká obluda a s oběma – dítětem i Stegosaurem – udělá krátký proces...

Dal se do pohybu.

Když se brána konečně otevřela, vmísil se mezi ozbrojené muže.

Kdosi mu přikázal, aby se zastavil.

Sondstrup to ignoroval, podařilo se mu proniknout ven a spolu s vojáky postupovat dál. Nevěděl ani vlastně, proč to dělá, ale možná

mu připadalo rozložení sil příliš nerovnoměrné. Na jedné straně skupina po zuby ozbrojených vojáků – a na druhé straně dítě, kterému *Stegosaurus armatus* sloužil jako poník...!

Sondstrup se ovšem nedostal daleko. Zezadu ho kdosi dostihl, zadržel ho a proti jeho vůli ho vlekl zpátky k plotu. Jeho protesty nepomáhaly. Dva uniformovaní vojáci ho vlekli dál.

Za branou ho čekal Pounder. „Jděte dovnitř, vy blázne!“ sykl a kývl hlavou směrem k budově.

Když se Sondstrup otočil, viděl, že vojáci jsou už téměř u chlapce.

Několikátunový kolos se obrátil lenivě směrem do džungle příliš pozdě – zdálo se, že se mu nepodaří utéci. Jenže to chlapci v riflích, cvičkách a tričku patrně nevadilo. Když byli jeho pronásledovatelé takřka u něj, seskočil dinosaurovi z hřbetu a padl na zem. A najednou zmizel.

„Vezměte si z něj příklad a taky zmizte!“ obořil se na něj Pounder znovu. Dal oběma vojákům pokyn, aby Sondstrupa odvedli do stanice a postarali se o to, aby zatím neopouštěl svůj pokoj.

Profesor začal protestovat ještě vášnivěji, ale ani tím ničeho nedosáhl. Drsně ho odvedli do budovy. S údivem si všiml, že Pounder si přes chlapcovo zmizení spokojeně mnul ruce.

Poslední pohled, který ještě stihl vrhnout k okraji lesa, než se za ním zavřely dveře, mu odhalil cosi podivného.

Tam, kde naposledy bylo vidět chlapce, vojáci odepnuli bedny a uspořádali je na zem do kruhu.

Sondstrup tušil, že Pounder to všechno dělá za určitým záměrem.

S nevolí se dal odvést do pokoje, který mu včera nově přidělili, aniž by mu sdělili důvody přestěhování. Připadalo mu to jako šikanování, protože Pounder věděl, že Sondstrup byl se Schneiderem v téměř přátelském vztahu. A v generálových očích byl patrně každý vědcův důvěrný přítel automaticky padouchem...

Když ho strčili do místnosti a zvenčí za ním zamkli dveře, pochopil, jakého stupně dosáhlo nepřátelství mezi ním a Pounderem. Celý pokoj byl vzhůru nohama. Všechny osobní věci, které si ještě ani nestihl po tom unáhleném stěhování vybalit, ležely rozházené po celé místnosti.

„Ten lotr!“ zasténal téměř bez sebe vztekem.

„Nerad se ho zastávám,“ řekla postava, která vystoupila z výklenku

za dveřmi, „ale na tomhle vinu nemá...“

Sondstrup vytřeštil oči. „Schneidere...!“

„Chtěl jsem si vzít zpátky tu obálku, kterou jsem vám svěřil. Bohužel jsem ji nikde nenašel...“

Jasper

Čas si ho dobíral, jako by ani on s ním nechtěl mít nic společného. Slunce stálo na východu nízko nad obzorem a bylo modré. Vzduch byl studený. Chlapci se při dýchání od úst kouřilo. Neocitl se tam, kde chtěl. Zmocňoval se ho smutek a zklamání. V hlavě pořád cítil palčivou horkost, kterou nedokázal zvládnout. Byla to síla, která neustále narůstala a ...

Udělal několik neobratných kroků k mrtvým.

Nechápal to, co spatřil. Jeho cílem byl přece DINOLAND. Ale nedostal se do něj.

Všude ležely mrtvoly zabitých lidí. Všude.

Jako v tranzu procházel bitevním polem.

Ztracený v době zapomenuté Bohem...

Las Vegas, těsně před východem slunce

Ozvalo se řinčení skla.

Zpočátku to považoval za součást horečnatého snu. Ale pak se vedle něj objevil někdo, jehož hlas ho překvapil.

„Paule...“

Mainland kašlal a máchal kolem sebe rukama. Udeřil muže, který klečel vedle něj, do tváře. „Winnetou...?“

„Jo,“ řekl Littlecloud.

Mainland se zachytil jeho košile a snažil se posadit. Po tvářích mu stékaly slzy až k ústům, která ovšem nebyla schopna vnímat jejich slanou chuť. Všechno v něm otupělo – i jazyk. Kenya ho neustále nutil polykat pilulky, které ho víc a víc měnily. Zpočátku psychicky a pak i fyzicky.

„Winnetou...“ zachroptěl znovu.

Stydl se.

Přál si, aby Littlecloud raději nepřišel a neviděl ho v takovém stavu.

„To je v pořádku, Mainlande,“ zaslechl jako z ohromné dálky. „Nemusíš mluvit. Buď zticha. Odvedu tě odtud. Buď jen zticha a nech mě jednat...“

„Pryč...“

Jak rád by mu byl uvěřil.

„Až dostanu toho, kdo ti to provedl...!“ Apačův hlas mu navzdory všemu rozumu dodával zase odvahy.

„Winnetou – pozor...!“

„Fajn, kámo. Dám pozor. Slyšel jsem ty lumpy. Znásilnili ženy, myslím, že Soňu Martelliovou... Musíme –“

Náhle se rozsvítilo světlo a oslnilo sítnice Mainlandových očí. Pomalu zavřel víčka, ale i pak cítil paprsky světla dopadající ode dveří.

„Kohopak to tady máme?“

Mainland vysíleně klesl nazpět.

Tento hlas patřil Benu Kenyovi.

„Přátelství je nádherná věc,“ pokračoval Pounderův černý poskok. „Na to se může člověk vždycky spolehnout...“

Mainland se usmál.

Vnímal jen Littlecloudovy obrysy. Jeho ruka se prudce vymrštila do výšky. „Utečte!“ zavolal do nenápadného přístroje. „Okamžitě utečte!“

Pak se na něj vrhli.

Kenya zaklel. Tabletky, na které si sám v dlani posvítil, nebyly tentokrát určeny Mainlandovi, jehož vědomí se už zase zahalilo temným závojem.

„Spolkni to, ty Indiáne...!“

„Utečte! Okamžitě utečte!“ ozvalo se mezi praskáním z vysílačky.

Nad'a Bancroftová to však neslyšela – neslyšel to nikdo. Probrala se teprve několik minut po Littlecloudově varování.

Zmateně pohlédla ke kroužku dětí. Svíčky už dohořívaly, ale pořád ještě matně osvětlovaly okolí.

Nad'a se vysíleně narovнала. A opět se jí zmocnil vztek. Bezmezný vztek na Schneidera, který porušil všechny dohody a který opět využil děti a nedbal na nebezpečí.

Přesto se neodvažovala rušit děti, sedící v maximálním soustředění se zavřenýma očima. Obávala se, že by mohla způsobit nenapravitelnou škodu těm, kteří byli právě na cestě.

Posadila se na židli u okna a otevřela dřevěné okenice. Pohledem přelétla od dětí ven po kraji. Poprvé od chvíle, co sem přijeli, pocítila hlad, který jí svíral útroby.

Děti se nehýbaly. Jejich jindy tak svěží tváře byly bledé a unavené.

Střed kruhu byl stále prázdný.

Venku už se probouzelo ráno, zalité do purpuru tak intenzivního, jako nikdy předtím.

A pak se ozvaly vrtulníky...

DINOLAND

„Odkud jste se tady vzal?“ zeptal se Sondstrup. Už přemohl údiv. „Ten chlapec venku... patří k vám?“

„Obálku!“ zopakoval Schneider. „Je to důležité a nebylo snadné vás najít! Na dveřích vašeho bývalého pokoje byl našťástí lístek se vzkazem, kam jste se přestěhoval. Dejte mi tu obálku!“

V Sondstrupových gestech se odrážely rozpaky. „Vím. Otevřel jsem ji.“

Schneider nehodlal dělat nějaké výčitky, které by také byly neoprávněné, protože po jeho zmizení měl Sondstrup plné právo se tak zachovat.

„Dejte mi ji!“

„To nejde. Já ji zničil!“

Schneider na něj užasle pohlédl.

„Když jsem pochopil, oč jde,“ řekl Sondstrup, „považoval jsem za nejrozumnější vyloučit jakékoliv riziko, že by se k těm ožehavým údajům mohl dostat Pounder. Lituji...“

Schneider mávl rukou. „Nemáte čeho litovat. Já bych s tou obálkou neudělal nic jiného... Je jen mrzuté, že jsem přišel jen a jen kvůli ní. Jak to vypadá, vystavovali jsme se s Alexandrem nebezpečí zbytečně.“

„To myslíte toho chlapce?“ Sondstrup vylíčil, co viděl, a Schneider očividně zneklidněl.

„Zatraceně,“ zaklel, „zase ten lump Pounder.“

Otočil se, protože náhle zaslechl smích. Ozval se současně s otevřením dveří, které se náhle rozlétly zvenčí.

„Věděl jsem, že se ještě shledáme,“ řekl Pounder vítězoslavně. „A tentokrát jsem připraven lépe.“

„Jestli máte na mysli ten revolver, který držíte v ruce...“ ozval se opovržlivě Schneider.

Do dveří vrazili současně dva vojáci s puškami připravenými k výstřelu. Čtyřhvězdičkový generál přerušil muže, s nímž kdysi úzce spolupracoval. Přistoupil ke Schneiderovi. „Věděl jsem, že jedno z těch dětí přijde – ale do dneška jsem si nebyl jist, jestli budete tak neopatrný a odvážíte se udělat tentýž krok. Přesto jsem učinil potřebné přípravy. Vy a tady druhý náš profesor,“ ukázal na Sondstrupa, „jste byli vždycky jedna ruka. Tenhle nový pokoj jsme mu nepřidělili jen tak,“ Pounder se usmál. „Je to dost zvláštní příbytek. Příbytek, v němž člověk uvízne, když používá takové síly, jako ty děti.“

Poslední slovo pronesl takovým tónem, že to mohlo znamenat i zrůdy. Pounder zřejmě považoval děti, které se dokázaly pohybovat v čase, za něco nepřírozeného, což mu ovšem ani v nejmenším nebránilo v úmyslu využít je pro své účely.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Schneider, který měl pořád jistotu naději, že se mu podaří Poundera doběhnout i podruhé. Musí přijít

Alexandr a pomoci mu dostat se do pravěku...

Jenže po Pounderově dalších slovech zapochyboval.

„Mluvím o magnetických polích,“ usmál se Pounder odporně. „Super-silných magnetických polích, která byla odvozena od těch, jež jste použil v projektu LAURIN. Tato místnost je obklopena neviditelnými silovými poli, která je možno aktivovat zmáčknutím jediného tlačítka. Je to past, chcete-li tomu tak říkat. Mohli jsme se dohodnout i jiným způsobem, jenže vy jste nebyl ochoten. Když jsem zjistil, že obloha nad DINOLANDEM se zbarvuje pokaždé, když se tady potloukalo některé z těch děcek, bylo nám jasné, jak na to. Zavedli jsme purpurový poplach,“ zamrkal na Schneidera.

Profesor se ztěžka nadýchl. Pochopil, že podcenil moc, v níž se ocitl. Pentagon zřejmě nečekal, až dobrovolně odevzdá podklady k projektu LAURIN. Kdosi v minulosti opisoval jeho poznámky. Sondstrupova rozumná reakce přišla stejně pozdě jako Schneiderův původní úmysl odklidit údaje do bezpečí. Duchů, které vyvolal, se jen tak snadno nezbaví...

Pounder najednou vytáhl jednoduchá pouta a spojil jimi své a Schneiderovo zápěstí. „Řekl bych,“ prohlásil pak domýšlivě, „že pokud jsme ho nechytily už venku, může si vás ten váš kamarád přijít docela klidně zachránit sem, Carle. Zažije tady hotové divy...“

Jako by mu stačilo jen tohle slovo, zhmotnil se vedle nich najednou Alexandr.

„Ne!“ vykřikl Schneider. „Zmiz!“

„Energii!“ zařval Pounder, který už se cítil u cíle svého snažení.

Alexandr se chytil Schneidera.

Náhle dovnitř vběhl muž. Byl docela bez sebe a volal: „Nový skok, pane! Hooyerská přehrada...“

Pounderův triumf se rázem rozplynul.

Vojákovo hlášení v polovině ustalo a najednou už nebyli v Sondstrupově pokoji...

„Vítám vás v pravěku, generále,“ řekl Schneider bez sebemenšího náznaku přívětivosti.

Nad'a zasténala. „Schneidere, kde...?“ Pak si všimla generála a zmlkla. Jako by se jí najednou zastavilo srdce.

Pounder mával kolem sebe revolverem. Z hrdla se mu vydral šílený chechot. Zpozoroval děti sedící v kruhu a zřejmě se domníval, že je u konce svého snažení. Přitom mu zřejmě bylo naprosto jedno, že se dostal do minulosti vzdálené sto dvacet milionů let. Děti mu byly zárukou, že se bude moci kdykoliv vrátit...

To všechno vyčetla Nad'a z očí onoho muže v pompézní uniformě.

„Och, bože,“ povzdychla si.

„Schovej tu zbraň,“ vyzval ho Schneider. Jenže jeho hlas nezněl přesvědčivě – jako by už uznal, že jeho výzva má pramalé vyhlídky na to, že bude vyslyšena. „Ta vaše zatracená past nefungovala! Tak to nedělejte ještě horší!“

Pounder vykročil ke kruhu dětí. Teprve, když s sebou strhl i Schneidera, zjistila Nad'a, že muži jsou spojeni pouty.

Pochopila, jak se k nim Pounder dostal.

Alexandr zůstal tam, kde byl. Ani on, ani žádné z dětí nedalo na sobě znát strach. Přesto jejich tváře vyjadřovaly cosi, co hovořilo o značné nevoli.

Temné zadunění zarezonovalo dřevěnými stěnami domku. Zdálo se, že na jeho střeše hodlá přistát helikoptéra.

„Našli nás!“ vykřikla Nad'a do hluku.

Triumf v Pounderových očích nabyl na intenzitě. Ani na vteřinu se nedal rozptýlit hlukem rotoru. Překvapení projevil až ve chvíli, když se uprostřed kruhu dětí zhmotnil jiný chlapec, kterého okamžitě poznal, i když vypadal velmi zničeně.

„Jaspere!“ zvolala Nad'a. Nevěřila vlastním očím.

Chlapcovy pihy zmizely pod nánosem krve. Celé tělo měl zakrvené. Oběma rukama svíral podivnou přilbu a tiskl si ji k tělu.

Ten pohled ohromil i Poundera natolik, že Schneider vycítil šanci. Bleskurychle kopl generála do ruky, takže revolver velikým obloukem odlétl do kouta místnosti.

Pounder vykřikl a nikdo nevěděl, zda bolestí, nebo vztekem.

„Rychle!“ Alexandr pokynul Nadě do kruhu. „Vy také, profesore!“

Schneider kopl Poundera do nohy, sám přitom upadl a způsobil přitom značný zmatek, který ukončila až Nad'a tím, že zvedla revolver a

vší silou jím praštila generála do hlavy. Ten ztratil vědomí.

„Co uděláme s ním?“

Zvenčí se ozývaly hlasy.

„Vezmeme ho s sebou,“ rozhodl Schneider a odvedl těžké tělo s Nadinou pomocí do kruhu.

„A teď?“ zeptal se. Sotva popadal dech.

„Můžeme kamkoliv,“ řekl Alexandr.

„Kamkoliv?“

Chlapec přikývl. Věřil tomu, co říkal. Svůj omyl rozpoznal až později.

„Takže na východ!“ vzpomněla si Nad'a na dohodu s Littlecloudem.

Rozlétly se dveře. Do domku vtrhli vojáci s Ben Kenyem v čele.

Domek byl prázdný.

„Littlecloud...“

Z fantastického snu, který mu navodil psychofarmaky Kenya, ho probral Mainlandův hlas.

Littlecloud okamžitě pochopil, že proti své vůli vyrazil vše.

Jako Mainland, když se předtím ukryli ve skladišti...

Pootevřel oči. Víčka měl nesmírně ztěžklá, ale šlo to lépe, než očekával. Denní světlo s nachovým nádechem pronikalo okny dovnitř.

Littlecloud spatřil muže sedícího na židli u dveří. Nebyl to ten, který ho donutil spolknout tabletky. Mainland ležel na pryčně u protější zdi. Převaloval se na lůžku a byl na něj žalostný pohled.

Littlecloud nevěděl, jak sám vypadá. Ale cítil se ještě poměrně dobře. Nenápadně napínal každou skupinu svalů. Hlídač na židli se soustředil na Mainlanda, který byl stále neklidnější. Tu a tam dokonce vykřikl, posadil se a pak se zase svalil na postel.

Tvář hlídajícího černocho prozrazovala neklid a nejistotu. Nakonec vstal a popošel o pár kroků k Mainlandovi. Rukama pevně svíral samopal. Vypadalo to, že ani u takovéto lidské trosky nechce podstoupit riziko.

Littlecloud nevěděl, kdy se mu opět naskytne podobná příležitost. Rozhodl se, že zbytečně nebude pokoušet štěstí.

Když se postavil, pohovka zavržala.

Hlídač okamžitě zareagoval. Otočil se a zamířil samopal na místo, kde spal Littlecloud.

Pak třesky výstřely, ale to už se Apač vrhl na něj. Vyhnul se střelám. Napnutýma rukama ho zasáhl do nejcitlivějšího místa. Další salva vyšla do stropu.

Littlecloud povalil chlapa na zem. Věděl, že teď musí jednat velice rychle, jinak nebude mít proti tomuto protivníkovi šanci. Do úderu, který směřoval černochovi pod bradu, vložil všechnu sílu a přesnost, které byl schopen. Hlídač okamžitě ztratil vědomí.

Littlecloud ho odvalil od sebe a neztrácel čas. Střelbu nebylo možné přeslechnout. Každou chvíli se mohly rozlétnout dveře. Přesto nechal samopal ležet, protože potřeboval mít obě ruce volné.

Mainland se bránil, když si ho chtěl přehodit na ramena. „Ne...! Nech mě... Zkusím... sám!“

Littlecloud neviděl jinou možnost, než mu dát ránu a umlčet ho. Přítel byl i beztak dost těžký a když sebou házel, bylo by sotva možné udělat to, co Littlecloud zamýšlel. Byli pořád v téže místnosti, do níž vnikli.

Cestu z ní tedy znal.

S Mainlandem na zádech vyšel ven. Jako bývalý námořník takhle cvičil s plnými pytli písku, jenže tohle se nedalo srovnat.

Když o poschodí níž vyšel ven, byl zpocený a zápach, který mu vycházel ze všech pórů, byl natolik pronikavý, že to mohlo souviset jen s těmi tabletkami.

Mainland nebyl schopen udělat sám jediný krok.

Littlecloud přemohl vztek nad tím, co udělali jeho přáteli. V porovnání s ním na tom byl sám přímo skvěle.

Kupodivu se jim nikdo nepostavil do cesty, když se bočními cestičkami ubírali k osadě. Hlavní ulice s políčky vypadala jako po vymření. Přistávací plocha pro vrtulníky byla také prázdná.

Littlecloud si to vysvětloval tak, že všechny síly byly vynaloženy na útok na farmu.

Mohl se jen dohadovat, jak to tam teď vypadalo. Doufal, že jeho varování vysílačkou tam zachytili a hned zareagovali. Jistotu ovšem

neměl.

S Mainlandem na ramenou potřeboval třikrát delší dobu, než se dostal k zaparkovanému roveru.

Ale podařilo se.

Za chvíli zaslechl vrtulník letící kolem. Téměř se rozzuřil při pomýšlení, že by v něm mohla sedět Naďa a děti, že by se mohly ocitnout v moci těch, kteří se nezastavili ani před znásilněním.

Ale držel se dohody, kterou uzavřel s Naďou, než odjel. Držte se směrem na východ...

Počkal do setmění, jak to vyžadoval rozum.

S pobrukujícím Mainlandem na sedadle spolujezdce pak vyjel.

Současnost

Část z tajné vládní studie:

...dospěly při reprezentativním výzkumu příslušníků armády na základnách v a kolem DINOLANDU dva vzájemně nezávislé orgány k znepokojivému zjištění, že semeno téměř 90 procent jinak naprosto zdravých mužů obsahovalo v okamžiku odběru o 75 procent spermií méně než při podobném šetření před deseti lety!

To se rovná prakticky sterilně postižených.

Současně s tím bylo dokázáno, že případy rakoviny varlat a prostaty v okolí 100 mil od DINOLANDU dosáhly při zohlednění hustoty osídlení rekordních hodnot.

Podařilo se podat sice statistické, ne však lékařské důkazy souvislosti mezi fenoménem DINOLAND a uvedenými výsledky...

Když Pounder zmizel z DINOLANDU a ze současnosti, výběžek časového skoku se přiblížil přesně na sto mil k Hooverské přehradě. A

opět selhaly všechny dosavadní předpovědi.

Současný čtvrtý skok pokračoval v lineárním přibližování k Lake Mead. Bylo poměrně slabé a skončilo na vzdálenosti 95 mil.

Zodpovědní činitelé v Bílém domě dali pokyn k vyhlášení poplachu v oblasti pod přehradou. Chvatně byly ze šuplíků vytaheny rozporcované evakuační plány. Organizace této mohutné akce se společně ujali guvernéri Arizony a Nevady.

Pounder jako potenciální obětní beránek byl sice mimo dosah, ale při takto vyhocené situaci byla stejně na práci spousta jiného než hledat viníky.

Přede dveřmi byla nejtěžší katastrofa od zmizení Las Vegas před pěti lety. A pokud se Hooverská přehrada protrhne během příštích hodin, nedokáže nikdo zabránit smrti tamějších obyvatel.

Nikdo na světě.

A ze zemí podél 31. rovnoběžky přicházely nové a nové zprávy o davových psychózách, které mohly souviset jedinečně s DINOLANDEM.

Prezident William Frazer a jeho nejbližší poradci ve Washingtonu věděli ještě dříve než všichni Američané a zbytek planety:

Krise, které se obávali všichni od chvíle, kdy se v současnosti objevil první kus pravěku... tato krize je zde!

Minulost

Zhmotnili se uprostřed stáda asi dvanáctimetrových Brachiosaurů, kteří překračovali pruh písku jako cestu mezi dvěma parky. Napravo a nalevo od téměř sto metrů široké pustiny se rozkládala nekonečná divočina: jinany, přesličky, plavuně, kapradiny a obrovské rákosy. Z purpurově zbarvené oblohy zatažené těžkými mraky se snášely těžké kapky deště. Dopadaly na giganty, na tři dospělé a na skupinku dětí, která se tady objevila najednou z ničeho nic.

Několikatunoví býložravci se nestarali ani o dešť, ani o lidi, kteří se najednou mezi nimi objevili.

Země se zachvěla pod jejich mohutnými těly. Dlouhé krky se kláti-

ly jako stébła ve větru.

Bylo ohromné štěstí, že nikomu se pod tlapami těch gigantů nic nestalo. Nad'a si udržovala přehled. Vzala si Jaspera do náruče – déšť z něj smyl krev – a s přehledem vyvedla děti z nebezpečné oblasti. Schneider měl dost práce s Pounderem, který byl pořád ještě v bezvědomí. Se supěním ho vlekl za sebou.

Za chvíli zmizel v hustém pravěkém porostu i poslední dinosaur a lidé, kteří zůstali, byli promočení na kost. Nebe bylo zatažené, schylovalo se k bouři.

Teprve teď se Nad'a přestala ovládat. Pořád ještě držela v ruce Pounderův revolver a nevěděla, co s ním má dělat. Podala ho Schneiderovi a sykla na něj: „Vemte si to! Stejně jste to spískal vy!“

Schneider ji požádal, aby s dětmi poodešla trochu stranou. Pak prostřelil řetěz, kterým byl spoután s Pounderem. Výstřel se smísil s prvním zahřměním a probral opět generála k vědomí. Vyskočil najednou ze země a ponuře se rozhlížel kolem sebe. Z brady mu kapala voda a najednou už nevypadal tak hrozivě. Jeho tvář vzbuzovala spíše soucit.

„Kde to jsme?“

Schneider na něj odhodlaně namířil zbraň. „Vy už každopádně nikomu neublížíte.“

„Pokusme se jednat rozumně,“ řekl Alexandr tónem, který musel každého dospělého zahanbit.

Nad'a pohlédla na Jaspera. Déšť už mu omyl krev a ukázalo se, že chlapec nemá žádná poranění. Byl potřísněn cizí krví a pořád ještě svíral onu podivnou přílbu.

„Uděláme to jako ti dinosauři,“ řekl Schneider.

Nadina strnulá tvář měla vyjadřovat: My dva si spolu ještě promluvíme!

„Něco takového jsem ještě nikdy neviděl,“ řekl Schneider, když vyrazili. Kráčel za Pounderem a revolverem ho držel v šachu. Děti a Nad'a se držely v uctivé vzdálenosti. „Ten pruh míří hodně daleko do džungle a vypadá to jako Nevadská poušť. Táhle vpředu najednou končí – ale opačný konec je v nedohlednu...“

„Já už vůbec ničemu nerozumím,“ ozvala se Nad'a. „Od kdy dokážou děti měnit i místo?“ Obrátila se přímo na Alexandra. „Myslela jsem si, že můžete cestovat pouze v čase a místo že zůstává pořád totéž...“

„Můžeme kamkoliv,“ tvrdil Alexandr. „Každý den objevujeme nové možnosti. Carl to věděl. On se...“

„Carl? No to je mi tedy hezké! Vidím, že si báječně rozumíte! Řekla bych...“

V téže chvíli se tam, kde končil písečný pruh v zelené džungli, začal chvět opět vzduch známým způsobem.

„Zatraceně! Skok!“ vykřikl Schneider.

Nad'a se zkroutila. Zatmělo se jí před očima. Děti ji podepřely rukama. Nad'a ztrácela orientaci.

„Rychleji!“ zaslechla Schneiderův hlas. „Za chvíli tam budeme!“

Probrala se až ve stínu obrovského jehličnanu, který se prohýbal v náporu bouře, která se strhla. Alexandr byl vedle ní. Ostatní děti také. Schneider přivázel Poundera liánou k tlustému kořeni, který trčel ze země. Nevypadalo to sice profesionálně, ale dostat se z tohoto pouta, by generála jistě stálo mnoho sil. Schneiderovi šlo především o to, aby mohl pozornost věnovat jiným objektům než Pounderovi. Přistoupil k Nadě. Děšť ustal, ale bylo ho pořád ještě cítit. I šaty měli všichni pořádně promočené. Při panujícím vedru to však bylo spíše příjemné.

„Fajn?“

Vzal jí vítr z plachet.

„Udělal jsem hloupost. Myslel jsem to dobře a mám vinu na tom, že teď máme na krku tohohle sympat'áka. Co s ním provedeme? Pošleme ho zpátky do jeho doby – pro změnu někam mimo stanici, někam do moře nebo tak...?“

Sklouzl do pobaveného tónu, ale oči prozrazovaly, že to nemyslí tak docela žertem.

„Co se stalo?“ zeptala se Nad'a. „Obávám se, že nejsem ve své kůži.“

„Ten průsek se prodloužil,“ řekl Schneider. „Nejsme na jeho konci, ale kdesi uprostřed.“

„Uprostřed čeho?“

„To nevím.“

„Vy přece jinak víte všechno.“

„Já to vím.“

To se ozval Pounder, který je poslouchal.

„Vy držte hubu!“ okřikl ho Schneider.

Pounder pokrčil rameny.

„Co víte?“ zeptala se Nad'a.

Generál na ni pohlédl. „Existuje protiklad toho, co vidíme tady. Tam, odkud jsem přišel.“

„To je fantastické!“ zvolal Schneider cynicky. „Na to bychom nikdy nepřišli!“

„A ten kus pravěku,“ pokračoval Pounder neochvějně dál, „směřuje od včerejška přímo na Hooverskou přehradu. Protrhne hráz. Předtím jsem sám nevěděl proč.“

„A teď už to víte?“ Nad'a mu přímo visela na rtech.

„Ano.“ Generál bez vojska ukázal na děti. „Ony to dělají. Jak, to nevím, ale jsou za tím ony! Když se u nás objevil on –“ pohledem zamířil k Jasperovi – „proběhl jeden z těch netypických skoků. A teď znova. Každá manipulace těch děcek vyvolává zatracenou poruchu! Teď už mi věříte, že musíme ten nadaný dorost dostat pod kontrolu?“

„Myslíte si, že je možné to, co povídá?“ obrátila se Nad'a na Schneidera. Náhle se zarazila a podívala se k obloze. „Modro... je! Obloha je modrá! Jak dlouho už jsme ji takhle neviděli?“

Schneider zavrtěl hlavou. „Jen se neoddávejte falešným nadějím. Nezměnilo se toho mnoho. Obloha je na této straně modrá. Ale když uděláte jediný krok do pralesa, okamžitě nabere nachovou barvu. Už jsem to vyzkoušel...“

„Ale to –“

„Nedá se to normálně vysvětlit,“ přikývl Schneider. „Ale v podstatě stejně je to se vším, co teď prožíváme!“

„Poslat mě jen tak nazpět,“ ozval se Pounder sebejistě, „bych na vašem místě neriskoval – jediné, že byste chtěl převzít odpovědnost za lidi, kteří v důsledku toho zahynou. Každá další manipulace s časem posune klín skoku blíž k přehradě – pokud ji už nezasáhl.“

Schneider potlačil vztek nad generálovým chováním.

„Nezasáhl?“ řekl. „Jinak bychom i my tady byli trochu vlhčí.“

V téže chvíli se z porostu vedle dětí najednou vyhnul jakýsi netvor.

Nikdo nevěděl, co to bylo. Ani Schneider ne.

Bylo to sotva větší než člověk, ale mnohonásobně nebezpečnější. Na čtyřech svalnatých tlapách se to blížilo k Alexandrovi, který stál na kraji skupinky.

Alexandr zareagoval na varovná volání ostatních a rychle se otočil.

Zůstal stát jako přimražený.

Ostatní děti utíkaly.

Když si Schneid'er všiml, že Alexandr není schopen pomoci si sám, odvážil se na dinosaura, cenícího zuby, vystřelit, ačkoliv přitom i samotnému chlapci hrozilo nebezpečí. Neviděl ovšem jinou možnost, jak zabránit hrozícímu nebezpečí.

Dvě kulky se zavrtaly do netvorova krku, pokrytého zelenými šupinami. Vzápětí vystříkla tmavá krev. Dinosaurus se vzepjal na zadních a těsně před Alexandrem se vzduchem mihly jeho pařáty. Pak se s chroptěním a šubáním svalil na zem.

Alexandr stál pořád ještě jako opařený, když k němu přistoupil Schneider a zasadil útočnickovi ještě poslední ránu, aby ho nenechal zbytečně dlouho trápit. Alexandrovi vyskočil na tváři pot. V tmavých melancholických očích se zračil strach.

Nad'a k němu přispěchala a vzala chlapce do náruče. Se Schneidem si k němu dřepli. Vědec sledoval houští, zatímco Nad'a položila otázku, kterou měl na jazyku i Schneider. „Proč jsi neutekl? Stačil malý krůček do budoucnosti...“

Odpověď nemohla být překvapivější: „Nešlo to,“ vysoukal ze sebe Alexandr, jako by se za něco omlouval. „Už to nejde... Jsem prázdný, jako bych to nikdy neuměl!“

„My také,“ zvolaly sborově děti, které mezitím přišly blíž.

Nad'a se náhle zkroutila. Zachytila se Schneidera.

„Co se děje?“ zeptal se. „Cítíte skok?“

„Na skok...“ odvětila stroze, „...to bylo příliš slabé.“ Vzápětí se k ní s halasným troubením přiblížilo auto. Byl to džíp s Littlecloudem a Mainlandem. Oba vypadali, že jsou se silami docela v koncích – zejména Mainland.

„Když jsme zjistili, že farmu obklíčili vojáci, drželi jsme se na východ. A pak jsme narazili na tenhle pás. Už tři hodiny jedeme podél něj. Benzín i z rezervního kanystru už jsme téměř všechen spotřebovali. A pak jsme zaslechli výstřely...“ řekl Littlecloud. „Jenže ještě předtím jsem viděl fata morgánu. Jen pár kroků odtud. Vypadalo to jako Pounder a Jasper. Ten kluk jako by zevnitř planul. Držel generála za ruku a pak zmizeli.“

Zatímco Nad'a se postarala o Mainlanda, Schneider zjistil, že Pounderova pouta jsou roztržená. Generál a Jasper skutečně zmizeli.

Jen podivná přílba, kterou držel chlapec v ruce, když se zhmotnil na farmě, tu ještě ležela. Schneider ji sklesle zvedl a zamířil k ostatním. Teprve teď si uvědomil, co drží v ruce. Předtím neměl nikdo čas zabývat se tím. Informoval ostatní, že Pounder a Jasper skutečně spolu uprchli.

„Tak tohle jsem tedy cítila,“ řekla Nad’a. „Když mě s sebou vezmou děti, nepozoruji vůbec nic. Ale když se něco takového stane v mé blízkosti...“

Jasper patrně při Pounderově vysvobození notně pomáhal. Podivné přitom bylo, že zrovna Jasperovi jeho schopnost zůstala.

Alexandrovi se zablýsklo v očích a pak řekl téměř nadšeně: „Je to zase tady. Síla se vrátila...“

Nad’a a Schneider to mohli akceptovat jen tak, jak to slyšeli.

Littlecloud se dozvěděl, co se stalo. Vzápětí bylo jasné, že schopnosti dětí jsou omezeny pouze na DINOLAND a na oblast, která se ocitla v pravěku výměnou za současnost. Schopnosti těchto malých cestovatelů časem končily tam, kde končilo nachové nebe!

„Co to máte?“ zeptal se Littlecloud.

„Vikingskou přílbu,“ řekl Schneider nejistě.

„Skutečnou?“

Schneider pokrčil rameny.

„Odkud je?“

„Přinesl si ji Jasper z toho svého výletu...“

„Dovolíte?“ Littlecloud si vzal přílbu, která byla zevnitř potřísněná zaschlou krví. Byl na ní připevněn pár rohů a chomáč peří.

Littlecloudovi náhle zvlhly oči, když přešel prsty po pérové ozdobě.

„Dovedete si to vysvětlit?“ zeptal se Schneider.

„Apačové Mescalero,“ přikývl Littlecloud. „To zpracování je jednoznačné. Jejich kmen tady žil, než to tu všechno zabrali bílí kolonisté.“

„Copak se neříká, že Vikingové objevili Ameriku dávno před Kolumbem?“ zeptala se Nad’a, která vycítila, jak je ten nález jejímu příteli drahý.

„To se říká,“ přikývl. „Seveřané se sem dostali na svých dobytelských výpravách. Tahle helma patřila nějakému zabitému Vikingovi a buď ji nosil některý z Apačů, než sám odešel do věčných lovišť, nebo ta péra nosil jako trofej naopak Viking předtím, než zemřel on...“

Schneider ukázal na místo v pásu písku, které jim označil Littlecloud.

„Ale kam se chce Pounder s tím hochem dostat?“ změnil téma. „Ten kluk sám přece nedokáže žádné velké skoky. Ti dva jsou přece odsouzeni navždy zůstat tady. Jen ve skupině dětí je možné překonávat tak ohromné vzdálenosti.“

„Jasper je jiný,“ vložil se do rozhovoru Alexandr.

„Jiný?“

„Něco s ním není v pořádku. Má neuvěřitelný... potenciál. Ale nedovede s ním zacházet.“

„Jak to bylo, když jsme se my dva vydali do budoucnosti pro tu obálku s údaji?“ zeptal se Schneider. „Jasper se vplížil do kruhu, aby se vydal za námi, protože sám by to nezvládl.“

„Přiživil se na naší síle,“ přikývl Alexandr. „Protože to neuměl. Ale někde cestou se dostal ze silového pole, které ho vymrštilo. Ztratil se. Tam, kde pak našel tu přílbu.“

„Ale vždyť jste ho zase přivolali zpátky...“

Děti zavrtěly hlavou.

„My jsme ho nepřivolali,“ řekl Alexandr. „Zpátky se dostal sám.“

„Miliony let?“ Schneiderův pohled z pochopitelných důvodů vzplanul úžasem.

„Miliony let,“ řekl Alexandr.

Washington

„Sedmdesát mil,“ řekl hlas v telefonu.

Prezident se s mrazením v zádech obrátil ke svému vojenskému poradci, který udržoval kontakt s jednotkami v ohrožené oblasti kolem Lake Mead. „Jak dlouho potřebujete k úplné evakuaci?“

„Chcete vědět pravdu?“

„Ovšemže pravdu!“

Odpověď byla zdrcující.

Las Vegas

Riskli to. Museli riskovat, ačkoliv Pounderovo tvrzení nad nimi viselo jako Damoklův meč. Ale nádrž auta byla prázdná a k nejbližšímu lidskému příbytku to bylo ještě příliš daleko, než aby to mohli zvládnout s dětmi pěšky a bez zásob. Littlecloud musel cestou podél pruhu pouště několikrát zastavit, jinak by se spolu s Mainlandem stali obětí všudypřítomných dravců.

Kromě toho existovalo nebezpečí, že je zpozorují hlídkující helikoptéry. Ani po Pounderově zmizení se nezměnilo nic na tom, že jeho vojáci stále představovali značné ohrožení. Nedalo se ani vyloučit, že Jasper generála přenesl k jeho lidem...

Ne – tato cesta byla jedinež možná – i když snad na úkor budoucnosti.

Zhmotnili se v jedné z okrajových čtvrtí Las Vegas a hned se uchýlili do vyššího patra ještě celkem zachovalé budovy.

Littlecloud takto „cestoval“ poprvé.

Zdálo se, že dětem se ulevilo, že všechno opět funguje, když je předtím v pustině jejich schopnosti na přechodnou dobu opustily.

Littlecloud kroutil hlavou a přesto, že k tomu nebyla zrovna příhodná chvíle, žádal více informací o tomto nepochopitelném nadání.

„Někdy,“ řekla Nad’a, která se opět starala o Mainlanda, „si myslím, že ty děti o tom samy nevědí. Jsou teprve na počátku a sbírají zkušenosti. Zpočátku to byla hra, ale teď už o tom nemůže být ani řeči. Možná Alexandr by o tom dokázal říci něco víc...“

Schneider stál u rozbitého okna, kterým profukoval vítr a díval se přes město k západu, jako by se ho to, o čem se tu diskutovalo, ani netýkalo. Nebo jako by to bylo něco, co už stejně ví.

Opět si všiml úžasné kázně, kterou děti s klidem zachovávaly, ačkoliv musely mít pořádnou žízeň i hlad, jako ostatní.

Nad’a kývnutím přivolala Alexandra. Posadili se vedle Littleclouda. Apač si hned všiml, že cosi z nevinného výrazu chlapcovy tváře zmizelo. Události se podepsaly i na něm.

Alexandr zaváhal, když se ho Littlecloud zeptal na jeho vlohy. Nebylo to snad tím, že by nechtěl nic říci, ale spíše tím, že si nebyl jist, co to vlastně v něm a ostatních dětech vězí.

„Zpočátku jsme se dokázali dostat do budoucnosti jen pár minut nebo hodin,“ rozpovídal se pak. Ostatní mlčky naslouchali. „A pak jsme zjistili, že ty síly můžeme spojovat a pronikat tak mnohem dál.“ Krátce se zarazil. „Co nedokážeme, je cestovat do minulosti. Jsme schopni se dostat jen tam, odkud jsme vyšli. A...“

„A?“

„... a ne dál do budoucnosti, než tam, kde existuje DINOLAND.“

„Zkoušeli jste to?“

Alexandr přikývl.

Ted' k nim přistoupil Schneider. „To zní, jako by ty vaše schopnosti byly omezeny na pohyb uvnitř jakéhosi ... no, řekněme, tunelu. Nebo je to nějaká hadice, která – neviditelná – začíná zde, v době křídové a sahá až do DINOLANDU, do naší původní současnosti.“

„Ta nachová obloha by mohla být hranicí toho tunelu?“ zeptala se Nad'a.

Schneider rozvážně přikývl. „Jeden krok do divočiny a obloha je docela normální. Neexistuje pevná hranice, ani stěna, která by nám bránila. Ale existuje jistá energie – nebo energetický deficit, který brání tomu, aby děti disponovaly svými nadsmyslovými schopnostmi i mimo tuto oblast. Jsou omezeny na oblast, která pochází z naší původní současnosti...“

„Nechte toho!“ vyprskl Littlecloud. „Kdo se v tom má vyznat?“

„Já,“ řekl Schneider. „Já s tím problémy nemám.“

„No to je fajn.“

„Vůbec ne. Protože mám jiné problémy.“

„Moc by mě zajímaly problémy člověka,“ řekl Littlecloud, „který se musí protloukat miliony let od své domoviny světem plným nepřátel...“

„Nechte si ten sarkasmus. Mluvím o gama cyklotronu.“

„Ten jsem vypnul.“

„Domníváte se, že jste ho vypnul.“

„Vy o tom pořád ještě pochybujete?“

„Co jiného než ten reaktor by mohl udržovat tu trhlínu v čase?“ zeptal se Schneider. „Odkud by se jinak brala energie, která je k tomu

potřebná?“

„Copak ona je ještě potřebná? Nemohla se ta věc prostě osamostatnit?“

„Mluvíte jako dokonalý laik.“

„Taky že jsem laik.“

„A ještě k tomu jste na to hrdý.“

„Možná ano.“

„Nechte toho hádání,“ vmísila se do řeči Nad’a. „Už se to nedá poslouchat!“ Blýskla pohledem po Schneiderovi. „Co chcete podniknout, aby se ty skoky zastavily? Můžete vůbec něco podniknout?“

„To budu vědět, až se k tomu dostanu.“

„K čemu?“

„K řídicímu panelu reaktoru,“ řekl Schneider.

To byla chvíle, kdy Paul Mainland jako by docela ztratil rozum.

„Kenya!“ Znělo to jako bojový pokřik z úst muže, který se náhle vzepjal, odstrčil od sebe Nad’u a po čtyřech se doškrábal až k oknům. Tak rychle, že nikdo nebyl schopen ho zadržet, dřív než vyskočil na parapet.

„Mainlande!“

Ani Littlecloudův hlas ho nevytrhl z blouznění. Mainland na obranu zvedl ruku. Druhou se chytil za rám okna a strčil hlavu ven. Dolů na zem to byla čtyři patra. Zela tam černá asfaltová propast. Smrtící pozdrav.

„Buď opatrný!“ varovala ho Nad’a, která měla strach, že ztratí dalšího dobrého přítele. „Neslyší tě. Je schopen všeho...“

„Slyší mě,“ řekl Littlecloud s přesvědčením. „Mainlande...“

Mainland se zarazil. Uštváným pohledem se díval ze Schneidera na Nad’u a pak na Littleclouda. Děti ignoroval.

„Pozor,“ vychrlil ze sebe najednou. „Vojáci stanice... reaktor... Kenya...“ Zarazil se, zamával na Littleclouda rukou, kterou měl předtím napnutou před sebe, jako by se bránil.

Apač se nedal dvakrát prosit.

Mainland počkal, až bude Littlecloud téměř u něj. Pak k němu natáhl obě ruce, rozesmál se a nakonec pozpátku seskočil do hlubiny.

Littlecloud se vrhl vpřed.

Ale chmatl do prázdna.

Washington

„Pěťadvacet mil,“ řekl pozorovatel.

Bili Frazer zavěsil sluchátko. Pohled na přítomné prezidentovi dokázal, jak je ve výkonu své funkce osamocený.

„Není to jen ta přehrada,“ řekl jeden z nich. „Zanedlouho nám Čína vyhlásí válku. Naše vysvětlení, týkající se těch davových psychóz, považují za vytáčky. Číňané se domnívají, že experimentujeme s novými zbraněmi...!“

Frazer sevřel rty.

Mlčky čekali na další skok, který zničí možná nejen Hooverskou přehradu, ale i světový mír. Čekali, zatímco sdělovací prostředky pronikly téměř až ke dveřím Bílého domu.

Do dalšího skoku to trvalo několik hodin.

Ale nastal...

Pounder

Potácel se proláklinou, v níž leželi mrtví bojovníci.

Mescalero Apači a mohutní zavalití muži zachumlaní v kožešinách a s ohromnými přílbami: Smrt nerozlišovala mezi bělochy a Indiány, kteří se tady utkali. Jejich krev měla tutéž barvu.

Všude kolem se povalovaly zbraně.

Válečnické sekery, štíty, tomahavky, šípy, oštěpy a luky. Jakási ručka Poundera chytla. Sehnul se pro sekýru a zbavil se onoho reflexního sevření mrtvol.

Jasper se pohyboval mezi mrtvými opodál. Chlapec si cosi mumlal a už s ním nebyla řeč.

Pounder na něj pohlédl a potěžkal sekýru v ruce.

„Zatracený spratku!“ ucedil skrz zuby. „Chtěli jsme ovládnout svět. Chtěl jsi mě přenést do budoucnosti – ale ne do téhle.“

Zarazil se. Spatřil podivné stíny. Kolem prolákliny se vynořily postavy. Úplně stejné jako seveřani, kteří zde zahynuli v souboji s Indiány.

Pounder okamžitě situaci pochopil. Zahodil sekyru a vydal se v pokorné póze bojovníkům vstříc.

Před tím, kterého považoval za vůdce, sehnul hlavu.

Tak zemřel.

Pomateného chlapce nechali naživu.

Zanedlouho poté, co odešli, odešel i Jasper.

Po svém.

Las Vegas

Nemohli ho ani pohrbít. Z ničeho nic se odkudsi vynořil Deinonychus a Mainlandovu mrtvolu odtáhl.

Zatímco Nad'a se věnovala dětem, které se staly svědky sebevraždy, Schneider odtáhl Littleclouda od okna. „Pro něj už nemůžeme udělat nic. Víte, co nám chtěl říct? Rozuměl jste tomu?“

Na chvíli to vypadalo, jako by Apač chtěl šedovlasého vědce chytit pod krkem. „Co vy jste to jenom za chladnokrevného necitu...?“

„Vážně?“

Littlecloud jen pokrčil rameny a chtěl ho odstrčit stranou. Schneider se nehnul ani o krok.

„Musím k reaktoru!“ řekl naléhavě. „Všechno má svůj čas – i smutek za dobrými přáteli. Ale my už čas nemáme! Řekněte mi, co měl na mysli Mainland!“

Před Littlecloudovým očima jako by se náhle roztrhl jakýsi závoj. I jeho hlas zněl najednou docela normálně.

„Jestli jsem ho pochopil správně, hlídají tu stanici vojáci.“

„Zatraceně! Přesto se o to ale musím pokusit...“

„Doprovodím vás.“

Schneider zavrtěl hlavou. „Ne, nedoprovodíte. Vy se postaráte o to, aby Kenya už nebyl nebezpečný!“

Při vyslovení toho jména sebou Littlecloud škulbl. Přesto ale trval na svém. „Půjdu s vámi!“

„Nehodí se to do mého plánu!“

„Od kdy máte plán?“

„Od téhle chvíle.“

„To nemůže vyjít,“ zareagoval Apač poté, co chvíli klidně naslouchal. Snad až příliš klidně.

„Máte nějaký lepší nápad? Vy znáte výcvik těch zabijáků líp než já. Máme se na ně snad vrhnout rovnou?“

V Littlecloudově tváři to několikrát zacukalo. Přistoupila k nim Nad'a a oni jí sdělili, co má Schneider za lubem. Nepředstírala optimismus a dívala se na věc – podobně jako Littlecloud – spíš skepticky. „Jestli se k vojákům mezitím dostal Pounder, varoval je... Určitě jsou v neustálém kontaktu.“

„Musíme to risknout.“

„Vy si od toho vážně něco slibujete?“

„Konec těch časových skoků,“ řekl Schneider.

„A pak?“

„Nevím, co bude pak,“ řekl. „Ale doufám, že se zase všechno vrátí do normálních kolejí.“

„Skoky ustanou. Nikdo sem už nebude moci poslat další vojáky. Budeme si muset poradit už jen s těmi, které máme na krku...?“

„Tak nějak to bude.“

„Lžete. Nevím proč, ale cítím, že lžete!“ Nad'a se prudce otočila a vrátila se k dětem. Schneider a Littlecloud, kteří se za ní dívali, s úžasem poslouchali, jak s Alexandrem začala i přes vyslovenou výčitku probírat všechna opatření potřebná k uskutečnění Schneiderova plánu.

Nad'a se zkroutila, když se Schneider přiblížil k Alexandrově ruce.

A pak byla řada na nich.

Washington

Bili Frazer už ani nebyl schopen cítit úlevu, když se dozvěděl, že další časový skok proběhl na západ od DINOLANDU. Hooverská přehrada zatím zůstala neporušená.

Nikdo ale nevěděl, na jak dlouho. Zprávy z Pekingu dokazovaly, že je naprosto jedno, zda časové skoky probíhají směrem na východ nebo na západ. Oblast, postižená davovými psychózami s původem v pravěku, zůstávala tatáž.

Zdálo se, že válka je neodvratná.

„Ti blázni to skutečně považují za naši novou zbraň,“ řekl jeden z generálů, které kolem sebe shromáždil Frazer.

„Satelitní průzkum ukázal, že začali otevírat raketové kryty...!“

Vojáci

Ben Kenya byl sám, když se vedle něj zhmotnil Littlecloud s Alexandrem.

Littlecloud namířil revolver na černého důstojníka a řekl: „S tímhle jste asi nepočítal.“

„Ne,“ řekl Kenya. „Myslel jsem, že budete mít dost rozumu na to, abyste to už nezkoušel. To, že se vám podařilo utéct s Mainlandem...“ Kenya zmlkl. Zdálo se, že vytušil, že se dotkl bolavého místa.

Littlecloud sevřel zbraň v dlani ještě pevněji. Přistihl se při přání stisknout spoušť. Nikdo jiný než tenhle chlap nebyl vinen smrtí jeho přítele. Aby vypátral, kde jsou děti, pomalu ho ničil a totéž by udělal i s ním, s Littlecloudem, kdyby k tomu dostal příležitost.

„Nedělejte hlouposti!“ sykl Kenya, který jako hypnotizovaný hleděl na prst na spoušti. Křečovitě se usmál. „Co chcete? Co to má znamenat? Vy přece nejste typ, který by jen tak někoho odpráskl...“ V úzkých se dokonce obrátil na chlapce po Littlecloudově boku. „Řekni mu, ať toho nechá! Jsi přece jedna z těch zrůd, kvůli kterým jsme sem přišli, ne? No tak, řekni mu něco.“

Alexandr mlčel. Kenyova slova se po něm svezla jako voda po vosku.

Ode dveří se ozvalo dupání vojenských bot. Po Kenyově tváři pře-
létl záchvěv naděje.

Dveře se rozlétly.

Littlecloud přitiskl Kenyovi ústí revolveru pod bradu a s naprostým
klidem šeptal důstojníkovi, co má přikázat svým bezmocným lidem.

Pak si ho vzali s sebou.

Stanice

Už se stmívalo, když se Schneider blížil ke krytu, který tvořil
vchod do podzemního areálu. Byl kdysi vystavěn k realizaci projektu
LAURIN, iniciovaného Pentagonem.

Alexandr ho tady vysadil a hned zase zmizel.

Případalo mu to jako celá věčnost od chvíle, kdy se naposledy při-
blížil ke dveřím onoho bunkru. Už to příliš nepoznával. Všude kolem
ležely kostry, svědčící o strašném zápase mezi lidmi a skutečnými
vládcí této epochy.

Věděl, co se vzápětí stane.

Ocelové dveře, které byly pouze přivřené a visely ve zprohýbaných
pantech, se otevřely. Puškami mu mířili na hrud' dva černoši v uni-
formách.

„Kohopak to tady máme...?“ Obrovi vrzala mezi mohutnými zuby
žvýkačka, která s ním prodělala cestu do minulosti.

Kdyby nebyl Schneider včas varován, sotva by ho napadla správná
výmluva.

„Musíte mě přece znát,“ řekl sebejistě a nepřeháněl. Jeho fotografie
znal ve Spojených státech kdekdo, protože se objevila na titulních
stranách snad všech časopisů. „Jsem profesor Schneider. Posílá mě
Pounder.“

Na oba strážce to patrně neudělalo velký dojem. „Posílá ho
Pounder,“ napodobil ho jeden z nich. „To je teda fajn. Nás totiž taky

poslal. A co pro něj máš udělat ty?“

„Vypnout reaktor.“

„Proč?“

„Protože by vám mohl každou chvíli vybuchnout pod zadkem,“ řekl Schneider. „Propočty jsou jasné.“

Muži na něj nedůvěřivě pohlédli. „Ta věc tady ještě pořád jede? Vždyť tam nefunguje ani světlo...“

Jeho kolega řekl: „Poslyš, vždyť ty ani nemáš bouchačku. To jsi sem přišel jen tak?“

„Ztratil jsem ji cestou.“

Dva vojáci se krátce na čemsi domluvili. „Zavoláme šéfovi,“ řekli mu pak.

„Jak chcete. Ale máme zatraceně naspěch. Víte, co z nás zbude, jestli ten cyklotron vyletí?“

Vysílačkou se spojil s Las Vegas. Odpověď je docela vyvedla z míry. „Ti parchanti právě zajali šéfa a vyzvali ho ke kapitulaci,“ ozvalo se z malého reproduktoru. „Koukejte se z toho sami nějak vysekat!“

„Hej! Přijďte sem pro nás! Nenechte nás tady zhebnout!“

Dostali nejistý příslib.

„A co teď?“

„Fajn. Tak si ten zatracený krám vypněte. Ale budete si tam dole muset poradit sám,“ zněla odpověď.

„Bez starosti!“

Sám, za svitu baterky, kterou mu dali, sestupoval do krytu.

Byla to dlouhá cesta a během ní se stále množily náznaky toho, že Littlecloud se nemýlil. Ani sebemenší záchvěv nedával tušit, že by pod zemskou kůrou dřímala nějaká síla. Když se po několika minutách ocitl před terminálem, který řídil celý komplex reaktoru, rozplynuly se i poslední pochybnosti.

Žhavé srdce reaktoru zřejmě už celé roky nepracovalo. Littlecloud a Mainland odvedli skvělou práci.

Trvání časových skoků tedy nemohl způsobovat pracující gama cyklotron.

Tento fakt připouštěl tedy jediné logické vysvětlení, které sice ve svých teoriích zohlednil, ale doposud se tvrdošíjně vzpíral, uvěřit mu.

Schneider na sobě nenechal znát zděšení, jež se ho zmocnilo.

Věděl, co nyní zbývá udělat.

Ale nevěděl, jestli k tomu bude mít dost síly...

Nad'a a Littlecloud strnuli, když zaslechli z vysílačky Schneiderovo ultimátum. S nimi ho vyslechl i Ben Kenya. „Ten blázen vás pěkně doběhl, co? Vidím to na vás...?“

„Co to jen do něj vjelo?“ zeptala se Nad'a.

Namísto odpovědi promluvil Littlecloud na Alexandra. „Cítíte ho?“ zeptal se.

Alexandr přikývl.

„Mohli byste mě přenést k němu?“

I na to chlapec kývl.

Nad'a se ho pokoušela zadržet, ale měl lepší argumenty. Alespoň se tak domníval. „Jestli to myslí vážně, zemřeme stejně tady i tam.“

„Ale byli bychom spolu,“ řekla tiše.

Přesto ho nechala odejít. Opět to byl Alexandr, který ho doprovázel. Ocitli se několik kroků od Schneidera. Vědec stál u řídicí páky.

Svítilo tady něco jako nouzové osvětlení a po monitorech poskakovaly barevné čáry. Littlecloud si vzpomínal, že tak nějak to tady vypadalo, než tehdy přesunul páku a vypnul reaktor.

„Věděl jsem, že to nepřijmete jen tak snadno,“ usmál se Schneider. „Myslel jsem si to. Ale využil jsem času. Kenyovy stráže utekly. Odvezla je odtud helikoptéra. Nechali tady zásoby.“

„Zásoby?“

Schneider to přešel.

„Byl cyklotron vypnutý nebo ne?“ zeptal se Littlecloud. Alexandr stál vedle něj. Pořád se ještě drželi za ruce.

„Byl,“ řekl Schneider.

„Tak co je to za nesmysl?“

„Žádný nesmysl. Je to jediná možnost, jak všechno zase uvést do pořádku. Vy a děti musíte odtud pryč. Všichni musí pryč z oblasti, která nepatří do této éry. Dlouho jsem o tom přemýšlel. Reaktor je už naprogramovaný. Ani já už bych ho nedokázal vrátit zpět. Nejpozději za šest dní dosáhne kritického bodu a exploduje – nebo hned, pokud

se mě někdo pokusí odtáhnout od téhle páky.“

„Blufujete,“ řekl Littlecloud.

„Raději to nezkoušejte.“ Schneiderova tvář se zkřivila. „Záření zne-
možní na tisíc let vkročit do téhle oblasti, která souvisí s tím mým
nešťastným pokusem. Svět dostane tisíce let příležitost
k odpočinku...“

„Spousta lidí zemře,“ namítl Littlecloud. Slyšel Schneiderova slova
a domníval se, že ani Schneider opravdu neví, o čem mluví. „Copak
jste pozbyl rozum?“

„Nikdy jsem neuvažoval jasněji. Dám všem příležitost, aby opustili
kritickou oblast – dokonce i Pounderovým vojákům. Budou mít dost
problémů sami se sebou, jakmile zjistí, že se z tohoto věku nikdy ne-
dostanou!“

„A co zvířata a rostliny, které zničíte?“

„To jsou oběti. Nejde to jinak. Ve hře je budoucnost.“

„To si jen namlouváte!“

„Copak jste to pořád ještě nepochopil?“ Ve Schneiderových očích
se zaleskly slzy. „Stůjte!“ vykřikl, když Littlecloud s Alexandrem
postoupili o krok k němu. „Měl jste pravdu, Littlecloud: reaktor byl
vypnutý. Takže jako příčina těch skoků a katastrof nepřichází v úva-
hu!“

„Ale proto...“

Schneider zavrtěl hlavou. „Zřejmě to vážně nedovedete pochopit,“
řekl. Jeho zoufalý pohled se upřel na chlapce stojícího Littlecloudovi
po boku. „Jsou to ty děti. Děti, které se zde narodily a disponují těmi
nepochopitelnými silami. To ony vyvolávají skoky. Vystřídaly energii
reaktoru. Vzpomeňte si: když jste tenkrát reaktor vypnuli, skoky na
jistou dobu docela ustaly. Pak se objevily znovu. Zpočátku nenápadně,
a pak stále silněji. Důvod je nasnadě: začalo to tenkrát narozením prv-
ního dítěte. A čím byly děti starší, tím méně byl stabilní čas. Tato pří-
tomnost a doba, z níž pocházíme, jsou navzájem propojeny. Těsněji,
než jsme tenkrát tušili. Představte si to jako tunel, který vychází odtud
a končí v DINOLANDU v roce 2002.“

Littlecloud zvedl pochybovačně paže. „To je ale jen teorie, Schnei-
dere,“ řekl naléhavě. „Vy jako vědec přece nemůžete...“

Schneider ho přerušil energickým pohybem ruky. „Chcete další
důkazy?“

Littlecloud přikývl.

„Máte je mít. Vzpomeňte si jen na ty anomálie skoků v posledních dvou letech. Dlouho si to nikdo nedokázal vysvětlit. Teď už znám důvod. Začalo to tím, když děti zjistily, že mohou cestovat časem.

Každým skokem narušovaly víc a více časovou soustavu. A čím dále se dostávaly, tím větší byly odchylky oproti výpočtům skoků.

Další důkazy? Vzpomeňte si na to, co řekl Pounder: už několik dní se DINOLAND v budoucnosti rozšiřuje jako klín směrem k Hoover-ské přehradě. Proč asi? Povím vám to: Protože jsme s dětmi prchali právě tím směrem! Každý z časových skoků zde v minulosti má přímý dopad na DINOLAND! Ničivý dopad! Děti samozřejmě nevystavují planetu nebezpečí zničení záměrně. Nemohou za to, že jejich společný potenciál má tak hrozné důsledky...”

„Promluvme si o tom všem v klidu,“ řekl Littlecloud naléhavě. „Společně určitě najdeme řešení.“

Vypadalo to, že Schneider ho vůbec neposlouchá. „Mohu se jen pokusit ochránit budoucnost na následujících několik tisíc let. Mé výzkumy naznačují celkem dobré šance, že katastrofy ustanou, jakmile všechny děti zmizí z této oblasti, která je protikladem DINOLANDU. Je třeba učinit tuto plochu nepřístupnou i pro příští generace. Proměnit ji v oblast, kde na příštích tisíc let nebude možný život. Záření cyklotronu se o to postará...” Jeho pohled se rozjasnil.

„A teď jděte!“ řekl Littlecloudovi. „Nechte mě samotného a nepokoušejte se mě doběhnout! Jestli přijdete ještě jednou, zatáhnu za páku! Máte šest dní. Využijte jich. Děti znají cestu z této epochy – můžete odtud dostat všechny jejich rodinné příslušníky a ostatní, kteří si to zaslouží.

Schneider se obrátil k chlapci vedle Littleclouda.

„A ty, Alexandře, mi musíš slíbit jedno. Víím, že toho požaduji příliš, ale není jiná možnost, pokud to všechno nemá být zbytečné. Ty ani nikdo z dětí se nesmíte v žádném případě přenést až na konec toho tunelu. Kdybyste se dostali až do DINOLANDU, kde se ví o vaší existenci, ocitli byste se vy i vaše rodiny v nebezpečí. Armáda by si nedala ujít šanci experimentovat s vámi jako s živými stroji času. Víš, co by to znamenalo?“

Alexandr přikývl. A pohled jeho očí Schneiderovi dokazoval, že chlapec ho pochopil.

„Nikdy bychom nebyli svobodní,“ řekl tiše.

Schneider si oddechl. Až do poslední chvíle měl pochyby, jestli se mu podaří chlapce přesvědčit.

„V onom tunelu existuje spousta východů, které jsou mnohem bezpečnější než tento svět,“ řekl. „Máte možnost volby. Rozdělte se po různých staletích. Najděte si svět, v němž byste rádi žili a opusťte oblast, v níž jsou možné časové skoky. Jen tak budete moci vést normální život. Kdo chce zůstat tady, musí sám zjistit, kam nedosáhne záření... Víím, že vinu na celé té věci mám vlastně já. Proto taky neopouštím loď. Nikdo mi v tom nemůže zabránit!“

„Je to vaše poslední slovo?“

Po Schneiderově tváři se kutálely slzy.

Přikývl.

Zpráva o Schneiderově ultimátu se mezi obyvateli Las Vegas rozšířila rychlostí blesku. Ne všichni však věřili, že svou hrozbu uskuteční.

Nebo jim to bylo jedno.

Jako například Stínům. Hráči na varování, aby všichni opustili hrací stolky a utekli z Las Vegas, reagovali lakonickým: „Rien ne va plus!“

Konec sázek.

Nebyl ani čas, ani prostředky, jak je donutit.

Littlecloud, který Schneiderovi věřil, se snažil mezi lidmi agitovat a pomáhal Nadě až do posledních chvil organizovat odchod z Las Vegas. Pro děti a jejich rodiče se počítalo s jinou únikovou trasou. Nikoliv do divočiny, ale do jiné doby.

Alexandr nabídl Nadě a Littlecloudovi, že je oba vezme s sebou. Uvažovali o tom tři noci, ale nakonec odmítli. Rozhodli se, že nenechají na holičkách ty, kteří podobnou možnost neměli.

Ben Kenya byl držen jako rukojmí do chvíle, než bylo jisté, že jeho lidé nemohou nic vyvést. Jeden den před vypršením lhůty pak byli Pounderovi vojáci posazeni do helikoptéry a odletěli směrem na východ.

Pak došlo na loučení rodin. Jen Littlecloud a Nad'a byli přítom, když se děti sesedly do kruhu a vzaly své rodiče a sourozence do prostřed. Děti se držely rodičů za ruce, aby bylo jisté, že se cestou nikde nerozdělí.

Alexandr všem věc vysvětlil. Jen společně byly děti schopny vyvinout tolik síly, aby překonaly obrovskou vzdálenost do objevení prvních lidí na Zemi – přece jen to bylo celých sto patnáct milionů let. Od té chvíle se pak rodiny rozdělí a každá si vybere epochu, v níž bude chtít opustit onen tunel.

Alexandr se naposledy obrátil k Littlecloudovi a Nadě. Jakákoliv slova byla zbytečná. Věděli, že to je rozloučení navždy.

Ať už bude pokračovat v životě kdekoliv, vydobude si jméno. Je stvořen k velikým věcem. Usmála se nad slovní hříčkou: Alexandr Veliký.

Pak se najednou zablýsklo a oslnilo je světlo. Když zase oči otevřeli, děti i jejich rodiče zmizeli.

Nad'a a Littlecloud byli poslední, kdo nastoupil do helikoptéry. Ta je dopravila ze zóny přímého ohrožení na místo, které si vyhledali, aby tady s ostatními založili novou osadu.

Nikdo nevěděl, co přinese budoucnost.

Všem však bylo jasné, že bude těžká.

Čtyřiaadvacet hodin poté, co opustili město, Schneider zatáhl za páku.

Norimberk, 1828

Na hlavním náměstí se vrávoravě pohyboval asi šestnáctiletý chlapec v roztrhaných šatech. Měl trhavé pohyby a z úst se mu draly nesrozumitelné zvuky.

Nevěděl, kdo je.

Nevěděl, odkud se vzal.

Neznal ani řeč těch, kteří ho našli.

Ujal se ho jeden učitel a dal mu jméno, jež se později ocitlo i na je-

ho náhrobním kameni: Kašpar Hauser.

Epilog

DINOLAND, v roce 2004

William Frazer přestříhl symbolicky žlutou pásku. Ozval se nadšený potlesk. Čínský ministerský předseda k němu přistoupil, bratrsky ho objal a políbil na obě tváře. Dokonalý úsměv zazářil na kamery a satelitem se záběry dostaly do celého světa.

Záběry nejen z otevření parku, který byl ojedinělý na celém světě, ale současně i záběry dokumentující kulturní dohodu, kterou oba národy uzavřely dva roky po skončení časových skoků.

Na žádné desce nebyla vytesána jména těch, kteří k tomu přispěli.

Více než hrdiny potřebuje tento svět pragmatiky.

Kontakt s dobou křídovou byl přerušen. Nikdo nevěděl, jak to dopadlo s lidmi, kteří se tam ocitli. Stali se – v pravém slova smyslu – minulostí.

Součástí bezpečnostních opatření, která dělala z DINOLANDU turistickou atrakci, se stala špičková čínská technika.

Lidé u obrazovek se s nadějí dívali do budoucnosti, která jim otvírala nové perspektivy.

Přinejmenším na tisíc let...

KONEC